

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XII. évf., 10. szám, 2020. október

Happy Hunting Ground

Headology

Sunday Ride

The Seer

A Mother's Love

INFO BOX

MAREMORN-ARTIST // HOBBYIST // DIGITAL ART

A Chile-ben, Santiago-ban élő művész, illusztrátor mindössze 9 hónapja csatlakozott a DeviantArt közösséghez, de ez idő alatt is számos remek alkotással gazdagította a digitális művészet iránt érdeklődőket.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.deviantart.com/maremorn>

Szerkesztői köszöntő

Kezdjük most ott ezt a kis szerkesztői köszöntőt, hogy lezárult a XI. Lidércfény pályázat, melynek témája egy úrból érkező, mikroszkopikus fenyegetés, avagy közismert nevén egy úrvírus volt. Egy gyors statisztika. A pályázatra 11 pályamű érkezett 10 alkotótól. Terjedelmük összesen 111 oldalt, illetve 362.209 leütést tesz ki. Kellemes mennyiségű olvasni való. :) Minden pályázónak tisztelettel megköszönjük a részvételt és a bizalmat! Egyelőre erről mást nem tudunk nyilatkozni. Neki kezdünk az olvasásnak / értékelésnek, és amint megvagyunk vele, közöljük az eredményt. Az eddigi tapasztalatokból kiindulva esélyesnek tartom, hogy lesz elegendő mennyiségű és minőségű novella ezen pályaművek között is, hogy a végén egy e-book-kal örvendeztethessük meg mind a pályázókat, mind az olvasóközönségünket.

Apropó, e-book! Egy magánkiadású kötettel bővült a **Lidércfény Könyvek** oldalunk. Túri András Csaba: 1962 című kisregénye egy misztikus, mágikus realista kommunista Magyarországra röpit minket vissza, ahol egy különleges képességű belügyminisztériumi nyomozó egy boszorkány nyomába ered. Erről bővebb ajánlónk folyóiratunk végén olvasható. Egy interjú az alkotóval, és a könyv szerkesztőjével pedig **Kapitány YouTube csatornáján meghallgatható.**

Természetesen jelen számunkban számos más érdekes novella, és kellemes vers is olvasható a fantasztikum különböző zsánereiből, ahogyan azt már nálunk megszokhattátok. Mint már évek óta, most sem maradhatott ki a **Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház** könyvtárszobájából kikölcsozött novella sem. Reméljük most is jó szórakozást, kikapcsolódást nyújtanak majd ezeken az egyre hosszabbra nyúló estéken egy pohárka jó bor, vagy egy bögre forró tea társaságában.

Tartalomjegyzék

Novellák

Norton - Laura és a kozmosz	4
Mara - Az agrárpszichológus	5
SzaGe - Szép kis reggel	6
Cat_ - Mielőtt	6
Bánsági Andor - Az Albatrosz halála	6
kosakati - SMS Caesarnak	9
Thomas Otto - Tompafog és a Holland vérvonal	11
Carun - Unatkozó sötét nagyúr	14
n13 - A nap, amikor majdnem meghaltam .15	
Mortelhun - Halloween immár...	16

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Sren Tilesh - Egyszer elviszlek oda...	18
---	----

Versek

Krómer Ágnes - Az éj karjában	14
Mara - Szeretek mindent	14
angyalka146 - Választható életek	21
Mortelhun - Csendsüketítő	21
Mortelhun - Deres látomás	21
Seth - Reményem napjai	21

Beszámoló

Homoergaster - Képregénybörze	22
--	----

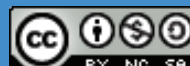
Könyvajánló

Jimmy Cartwright - Túri András Csaba: 1962	23
--	----

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Norton

Laura és a kozmosz

– Gondolkodtam – szólalt meg Laura a tópartra terített pléden ücsörögve.

– Már megint? – sóhajtott Krisztián mogorván, a pár méterre fodrozódó víztükröt figyelve. – Az a túl sok gondolkodás nem tesz jót neked.

– Azon tűnődtem, hogy ha egy jelenséget nem érzékel senki, akkor az vajon nevezhető-e egy valóban végbement jelenségnek?

– Hogy mi van?

– Szerintem, ha valamiről senki sem tud, az olyan, mintha meg se történt volna – elmélkedett a nő, miközben elsímított egy szemébe lógó, fekete hajtincset.

– Elmehetnél politikusnak.

– Félreértesz, Krisztián, nem úgy értettem. Hogy is fogalmaztam meg neked? Ha egyetlen teremtett lélek sem érzékel például egy hanghatást, akkor az nevezhető megvalósult hanghatásnak?

– Nem is tudom... szerinted nevezhető?

– Szerintem nem.

– Érdekes elképzelés.

Krisztián kiemelt a piknikes kosárból egy félliteres ásványvizet, és lecsavarta a kupakját.

– Nem vagy szomjas? – kérdezte a nőtől.

– De igen.

A fiatal férfi a műanyagflakon szája fölé tartotta a tenyerét, mire a flakonban lévő víz vörös színűre változott.

– Tessék, így jobban fog ízleni.

Laura belekortyolt az italba, és savanyú képet vágott.

– Utálom a bort! – kiáltotta mérgesen. – És elegem van már az ostoba trükkjeidből!

– Elnézést.

– Mindig csak ezek a gyerekes viccek. Mikor fogsz már felnőni végre?

– Csak jókedvre akartalak deríteni – szabadkozott a férfi, majd elvette a flakont, és a tenyerével „visszavarázsolta” a benne lévő folyadékot.

– Így már jobb – enyhült meg Laura, amikor ismét kortyolt egyet. – Az ásványvíz finomabb, ráadásul nem vág fejbe.

– Nem is érdekel, hogyan csináltam?

– Miért, megmondanád?

– Varázslatot alkalmaztam, és a hit erejét.

– Na, persze, hogy nem árulod el! – legyintett Laura. – Minden bűvész ilyen, még a hozzád hasonló amatőrök is. Nem csoda, hogy haragszanak a szüleid, ha egyáltalán szóba állok veled.

– Haragszanak?

– Még jó! Néztél már tükörbe?

– Csúnyának tartasz?

– Nem erről van szó, hanem a hosszú hajadról és a szakálladról beszélek. Úgy nézel ki, mint egy hippi a hatvanas évekből. Az én családom konzervatív. Szigorú szabályok szerint élünk, az apám pedig lelkes.

– Értem, de én így érzem jól magam.

– Pedig ha leborotválnád a szakálladat, és megnyiratkoznál, egész emberi külsőd lenne. Talán még a szüleid is elfogadnának.

– Sajnálom, de az nem illene hozzám.

– Látod? Felelőtlen vagy, mert mindig csak a kifogásokat keresed. Hiányzik belőled a kötelességtudat.

– Ha te monddod...

– Igen, én mondom! Néha másokra is figyelhetnél!

Egy frizbi szállt el fölöttük, és messze a tóba esett.

– Tamás, ezt elrontottad! – harsant fel egy vidám női hang.

– Mert te nem kaptad el! – érkezett a felelet. – Ügyesebb is lehetnél, Nóra!

– Hogy kaptam volna el? Vagy négy méter magasan repült. Nem vagyok én kenguru!

Egy húsz év körüli, csinos, bikinis nő jött elő a bokrok mögül.

– Most menjek be érte? – méltatlankodott. – Utálom a hideg vizet.

– Egy pillanat – szólalt meg Krisztián. – Majd én érte megyek.

Azzal felkelt a plédről, és a víztükrön sétálva odament a frizbihez, majd felemelte és visszadobta a nőnek.

A csinibaba tátott szájjal bámult rá, ahogy a víztükrő tetején visszasetált a partra.

– Mi ez, kandi kamera? – motyogta zavartan.

Pár pillanat múlva megérkezett a párja is.

– Köszönjük! – kiáltott oda Krisztiánnak.

– Örülök, hogy segíthettem.

– Te nem láttad, hogy mit csinált? – kérdezte a párjától döbbenetben Nóra. – A vízen járt!

– Dehogyan járt a vízen!

– Hitetlen vagy, Tamás! A szemed előtt történt!

– Pusztán érzéki csalódás – felelte a férfi. – A frizbi nem esett bele a vízbe, csak távolabbról tűnt úgy.

– Nem esett a vízbe? – gondolkodott a nő. – De hát vizes lett.

– Persze, hogy vizes lett! A part mentén nedves a fű. Szerinted én el tudnék dobni a tóig? Fizikai képtelenség. A képzeleted üzött veled tréfát.

– Elnézést, és köszönjük! – mosolygott a nő Krisztiánra.

Közben szabadkozó arcot vágott, és úgy tűnt, hogy megnyugodott a párjának a magyarázatát hallva.

– Szívesen – bólintott a „hippi külsejű” fiatalember és visszaült a plédre, Laura mellé.

– Esem egy kis szendvicset – közölte Laura, miközben a távozó párocskát figyelte.

– Ez elképesztő – csóválta a fejét Krisztián. – Úgy tűnik, hogy tényleg igaz, hogy ha nem vesznek észre valamit, az olyan, mintha meg se történt volna.

– Most mit sajnáltatod magad? – torkolta le a fiatal nő. – Tudom, hogy egy fahidacska nyúlik be több méter hosszán a vízbe, és alig egy centivel van a felszín alatt.

– Az a tákolmány a túlsó parton van.

– Ugyan már!

– Nem akarsz meggyőződni róla?

– Hagyjuk már ezt! Talán téged kellemetlenül érint, de az a helyzet, hogy senki sem vevő a gyerekes trükkjeidre. Egyáltalán miért van erre szükséged? Így akarsz kiténni?

– Meglehet – bólintott a férfi. – Tudod, az emberekkel az a baj, hogy csoda kell nekik... valami olyan dolog, ami átíti az ingerküszöbüket. Talán még a szüleid is elfogadnának, ha kiderülne rólam, hogy valami csodalény vagyok. Így viszont a legszívesebben elkergetnének mellőled. Sajnos teljesítményre van szükség ahhoz, hogy felfigyeljenek rád. A jónépek szájtátva bámulják a varázslókat, a sportbajnokokat és a sztárokat, miközben a bajba jutott embertársaik akár meg is dögölhetnek a szomszédjukban.

– Úgy véled?

– Sajnos, igen! Még a szeretetről se nagyon lehet prédikálni cirkuszi mutatványok nélkül, mert az emberiséget a tekintélyelvűség motiválja. Csak a csodatevőket szeretik igazán, a hétköznapi átlagemberek gondoljaival viszont nem foglalkoznak, legfeljebb a saját bajokkal törődnek. Tisztelet a kivételnek.

– Ezért produkálsz magad?

– Igen, ezért. Tudom, hogy ez szánalmas dolog.

– Egy kicsit tényleg az – vont vállat Laura. – De ez a példa is jól mutatta, hogy megfigyelés nélkül nem lehet valóságnak tekinteni egy eseményt. Kell hozzá egy megfigyelő, vagy valaki, aki létrehozza azt a bizonyos cselekménysort. A befogadó személy pedig legalább olyan fontos, mint maga az alkotó. Ezért egy alkotás nem lehet meg befogadás nélkül.

– Újra témánál vagyunk. Nem lehetne váltani? – csóválta a fejét szomorúan Krisztián, de a lány meg se hallotta a szavait.

– Ha mondjuk, történik a világrűben valami komoly dolog... például összeomlik egy csillag... de azt se ember, se állat, se földönkívüli, se kísértet nem látja, akkor az az esemény valójában meg sem valósult.

– Igen, de történhetnek dolgok az élőlények tudta nélkül is.

– Pont az a lényeg, hogy nem történhet semmi! Önmagában semmi se létezhet, semmi se jöhet létre. Valakinek vagy valaminek tudnia kell róla, tehát valaki vagy valami tud is róla. Ebből pedig az a feltételezés szűrhető le, hogy minden él. Még az is, amiről nincs tudomásunk. Mindenben benne van egy titokzatos életerő. Az egész világmindenség a fizikai és egyéb törvényeivel egy gigászi élőlény, aminek mi is a részei vagyunk. A hagyományos istenmodell a hófehér szakállas öregemberrel már idejétmúlt. A kozmosz él, és a kozmosz maga az isten. Persze az apámnak erről nem beszélek inkább.

– Értem... – sóhajtott Krisztián, és látszott rajta, hogy már nagyon unja.

Kivett egy szendvicset a kosárból.

– Nem sül le a pofádról a bőr?! – vonta kérdőre dühösen Laura. – Te már hármát megettél, és csak ez az egy maradt.

– Te akarod megenni?

– Ez egészen döbbenetes!

– Ne aggódj, jut ebből mindkettőnknek.

Krisztián visszatette a szendvicset a piknikes kosárba, majd a kosár fedelét lezárva titokzatos varázsmozdulatokat tett.

– Hókusz és pókusz.

Amikor újra felnyitotta a fedelet, a kosár tele volt szendvicsekkel.

Mara

Az agrárpszichológus

Jánosnak mindig fáj a feje. Gyakran szorult görcsbe a gyomra a munkahelyi problémái miatt. A gyógyszerek nem segítettek, csupán bangították őt, ezért azokat nem akarta szedni. A pszichológushoz való járás meg drága multság, és ugyan ki akarja megosztani gondjait egy idegennel?

Eszébe jutott, hogy a virágok hálásak és szebben fejlődnek, ha beszélnek hozzájuk, és amióta hallott arról, hogy létezik olyan szakma, hogy agrárinformatikus, úgy gondolta, ő miért ne lehetne agrárpszichológus.

Elkezdett otthon beszélgetni a szobanövényeivel. Elhatározta, új tudományát hoz létre. Elkezdett naplót vezetni a növényeiről. Elmondta nekik, hogy most fényre van szükségük, megfelelő tápanyagokra, levegőre. Persze utána nézett az egyes virágok természetési igényeinek is. Aztán kimondta nekik a belső érzéseit

– Ezt hívják kenyérszaporításnak – mosolygott elégedetten.

– Nagyon vicces! – felelte a nő azzal a lenéző hangszúllyal, amire csak ő volt képes. – Én itt az élő kozmoszról, magáról az istenről beszélek neked, te meg mindenféle idétlen trükkökkel foglalkozol. Olyan, mintha gúnyolódna a családom vallásán. Sajnos ki kell mondanom, hogy nem vagyunk azonos szinten.

– Talán ebben igazad van – válaszolt a fiatal férfi. – Te még akkor se vennéd észre a mindenhatót, ha átesnél rajta.

– Ezt kikérem magamnak! – sértődött meg Laura. – Már huszszú évek óta teológiát és filozófiát tanulok, ráadásul az apám is lelkész! Mit képzelsz te magadról, hogy ilyeneket mondasz?!

– Én kérek elnézést.

– Még jó, hogy te kérsz elnézést, tán majd én fogok! Tessék, most megfájdult a fejem miattad!

– Várjál, segíték. Hiszel a gyógyulásban?

– Fájdalomcsillapítót szedek a migrénemre, úgyhogy hiszek a gyógyulásban.

Krisztián kelletlenül a nő homlokára tette a kezét. Néhány pillanatig fény áramlott ki a tenyeréből, amitől Laurának elmúlt a fájdalma.

– Jobb már?

– Igen. Úgy tűnik, hogy most kezdett el hatni a gyógyszer, amit nemrég vettem be.

– Még szerencse.

– De a szemtelenségeddel félbeszakítottad a gondolatmenetemet. Azt akartam elmondani az imént, hogy az isten a saját lelkét lehelt az anyagba, amikor megteremtette az embert, ezért mi a részei vagyunk, és ő is bennünk él. Ez pedig igaz mindenre, ami körülöttünk van. Ha pedig az egész mindenség egy élőlény, aminek én is a része vagyok, akkor talán... akkor talán megpróbálhatok kapcsolatot teremteni az élő kozmoszsal, az istennel, vagy nevezheted bárminek!

– Na, jó, én magadra hagylak – közölte ekkor a férfi. – Elmélkedj csak tovább, és elnézést, hogy zavartalak.

Azzal odébb ment, majd egyszerűen semmivé foszlott.

– Viszlát! – köszönt el tőle Laura oda se figyelve.

Elővett egy szendvicset, kibontotta és beleharapott.

– Szóval az istent ezek szerint nyugodtan nevezhetjük kozmosznak, én pedig ennek a kozmosznak vagyok a része – tűnődött tovább. – Akkor viszont felmerül bennem egy érdekes kérdés. Vajon eddig miért nem próbált meg kapcsolatba lépni velem a kozmosz?

is, hadd tudják a virágok, hogy neki is vannak érzései. A virágok megnyíltak neki, ahogy ő is a virágoknak.

Persze bármilyen komoly helyre is vitte a megfigyelései eredményét, bár mindenhol elismerték, jót tesz a növényeknek a velük való foglalkozás, amikor felemlítette az agrárpszichológiát, háta mögött összemosolyogtak az emberek. Persze ez őt nem tántorította el eredeti céljától. Ezentúl zenét is hallgatott a növényeivel együtt. Kevesebb túlórárt vállalt, csak hogy kedvenceivel több időt tölthessen. Sőt elvetemültebb dologra is vállalkozott. Mostanában már kijár a Duna-partra és a közeli erdőbe is, beszélgetni a fákkal.

Az emberek furán néznek rá, kissé bolondnak tartják, ezért már nem beszél senkinek a megfigyeléseiről. Ugyanakkor ez a „bolond” egyre jobb testi és lelki egészségnek örvend.

SzaGe

Szép kis reggel

Felkelni? Kora reggel? Hogy én? Oh, igen! Fürgén, pörgén kiugrom az ágyból! Fogat mosok, kávéit iszok, illemhelyen tartózkodok. Aztán pikk-pakk átgondolom a rám váró feladatokat. De, jaj, már ébrednek a gyerekek! Szaporán felkelni szuszékok! Hasatokra süt a nap! Ne nézzetek így, ne nyávogjatok, nincs kifogás! Öltözni, táska a hátatokra, addig megkenem a tizórait! Hiszen ma esik az eső, sebjaj! Elő a mesefigurás esernyőkkel! Valahogy tegyük széppé a napot, de siessünk, mert jelez az óra, főképpen a templom tetején lévő toronyóra, ám ma csendben van. Biztos elromlott. Hát, kocsiba be, és irány Surány! Tanuljatok, okosodjatok, bandázzatok, de fogadjatok szót,

csemetéim, a tanároknak! Intót, rovót tilos gyűjteni, piros pontok, ötösök korlátlan mennyiségben jöhetnek. Ha négyes, az se baj, csak görbüljön! Szótlanak vagytok, gyermekeim, ami szomorkás arcotokkal párosul, de most nincs időm, mert késésben vagyok! Egyesbe pöckölöm a váltókart, kuplung fel és kövér gáz. A rádióban mehet a reggeli műsor, amin mosolygok, ha vicces, vagy idegeskedem, ha dugót emlegetnek. Aztán hirtelen fékezek, leállok az út szélére, felnézek, megvilágosodok, felgyorsul a szívverésem, jönnek az érzések, kiáltok egy hatalmasat: De hiszen ma szombat van! Hétféve! A gyerekek! ... Szép kis reggel, mondhatom!

Cat_

Mielőtt

Négykor zárt a Plázs. Mindjárt öt. Öt óra és hat fok. Zsoltinál van egy hőmérő, fene se érti, miért hozta el, amikor takarót meg nem hozott. Mert nyár van, morogja, azért. Szerintem augusztus, az pedig már félig ősz. Négyen szorongunk a Suzukiban, Zsolt, a haverjai és én. Dzsi úgy horkol mögöttem, mint egy jegesmedve, szája szélén nyálcsik. Elfordulok. Ha már úgysem tudok aludni, legalább lássak valami szépet. Az ablakra párát vont a nyár végi hideg, így az egész üveg tompa narancsszínben játszik. Tehát arra van kelet.

– Nézd – riasztom fel Zsoltit, aki megint elbólintott –, még lila

is van benne! Ez azt jelenti, hogy szeles időnk lesz, nem?

– Az a naplemente, te kis liba – javít ki, de mosolyog, amikor a karjai közé fészkelem magam.

Tizennyolc évesek vagyunk, szerelmesek.

Két nap múlva fogom megtudni a pláza vécéjében, hogy terhes vagyok. Zsolt egy év múlva hagy el. Arra hivatkozik majd, hogy gusztustalan bálnává híztam, és amúgy sem bírja a kölyök nyekergését.

De az új nap, ez a fáradt sárga, késő nyári tünemény még a miénk.

Bánsági Andor

Az Albatrosz halála

Tompa, mély zúgás töltötte be a fekete alföldi éjszakát. Kezdetben egyenletesen pulzáló hűmmögéssé erősödött, majd füttyülő-pattogó rikoltássá szelídült. Azonban mielőtt teljesen elhallgatott volna, a tájat vakító fényár borította be, másodpercekkel később pedig óriási hangrobbanás remegtette meg a levegőt. A sárgás fénnel ragyogó tűzgömb halványodni kezdett, s halkan búgó fénycsóva futott tovább belőle. Közel fél percig változatlan fényességgel ragyogott, majd kialudt, és szürkésfehér pontok váltak le róla, amelyek hatalmas, fehér gombákat fújtak maguk fölé. A szürke hengerek méltóságteljesen ereszkedtek le a szikes, őszi mezőre, majd hosszú percekre némaság borult a tájra. Semmi sem mozgott, és semmi sem szólt, csak a tücskök cipipeltek rendületlenül. Kisvártatva nagy, lomha helikopterek bukkantak fel a távolban fekvő város sárgás fénybuborékja irányából. Dohogva leszálltak az egyik fémhenger közelében, majd fehér szkafanderes alakok ugráltak ki belőlük, műszereket és hordágyakat cipelve rohantak a mezőn heverő

fémzarkofágokhoz. Hosszabb ideig matattak az egyiknél, majd, miután felnyitották, egy élettelen testet emeltek ki belőle, hordágyra rakták, és ahogy jöttek, távoztak is.

Aktatómböt szorongató kopasz, köpcös férfi kocogott végig a hatalmas márványfolyosón, Szuszogva állt meg egy tölgyfaajtó előtt, kifújta magát, és halkan benyitott. A terem közepén egy kerek, zöld filccel borított asztal körül egyenruhás férfiak ültek. Egyikük az üres szék felé intett, majd felállt. A kopasz férfi biccentett, kihúzta a széket és helyet foglalt. Gyorsan kirakta maga elé a dokumentumokat, majd várakozóan pillantott körbe. Az álló férfi törte meg a csendet.

– Az Albatrosz katasztrófáját vizsgáló államközi bizottság folytatólagos, tizenkettedik ülését ezennel megnyitom. Az ülésen továbbra is teljes jogú státuszban van jelen Fedotov ezredes az Interkozmosztól, valamint megfigyelői jogkörrel Lee százados a NASA-tól. – A nevezettek egymás után biccentettek.

– A folyó év november 16-án megtartott bizottsági ülés kizárólag a katasztrófa egyetlen túlélője, Görgei László fedélzeti mérnök egészségügyi állapotával foglalkozott. Görgei öt évet töltött hibernációban. Tekintetbe véve, hogy a missziót a fedélzeti komputer már a hibernáció után szakította meg, és az Albatrosz a tervezettnél jelentősen hosszabb ideig haladt közeli fénysebességgel, az idődilatáció mértéke hatról tizenhét évre növekedett. A kiemelés után a súlyos sérüléseket szenvedett, eszméletlen Görgeit a Központi Repüléskutató Intézet kórházában látták el, ahol jelenleg is mesterséges kómában tartják. A katasztrófa előtt csak rövid ideig volt öntudatánál, és a hibernációs kamrában csak a kiürítés idejére hagyta el. Görgei állapota jelenleg stabil, de nem tud sem a katasztrófáról, sem a dilatáció mértékéről. A mai bizottsági ülés feladata a reintegráció folyamatának meghatározása. Krögler főorvos, kérem, ismertesse javaslatát! – A bizottságvezető visszaült székébe, a köpcös alak pedig felpatant, és kezébe vette az egyik dokumentumot.

– Igen, köszönöm! – mondta Krögler, és megköszönte a torkát. – Tisztelt Bizottság! A hajtómű felrobbanása idején Görgei László fedélzeti mérnök már a mentőkapszulában volt, így a besugárzás mértéke a 0,5 sievertet sem érte el. Sugárfertőzés tünetei a kezelés során nem jelentkeztek. A robbanás és a szétválás kinetikus ereje azonban akkora volt, hogy a kapszula sem tudta megvédeni. Közepes mértékű agyrázkódást szenvedett, valamint a jobb oldali hetedik és nyolcadik borda törött. Ezenkívül számos kis és közepes zúzódásos sérülése keletkezett. A kiemelés során nem volt eszméleténél. A kórházba szállítás után azonnal megvizsgáltuk, majd megkezdtuk gyógykezelését. Először harminchat órával a kiemelés után tért magához, de a sokk és a kimerültség miatt félrebeszél, majd rövid időn belül újra eszméletét veszítette. Jelenleg mélyaltatásban tartjuk. A továbbiakban ismertetném a rehabilitációs tervezetet.

– Halljuk! – szólalt meg a bizottságvezető.

– Nos... – húzott elő egy újabb papírlapot Krögler. – Tekintetbe véve az idődilatáció mértékét, a javaslatom egyszerű. Az ébredésnek a Terminálban kell megtörténnie. Görgeinek komfortos térben kell eltöltenie azt az időszakot, amíg felfogja és feldolgozza, mi történt vele. Csak utána tudjuk megkezdeni a reintegrációt.

A teremben morajlás támadt. Többen összesúgtak, egyesek hangosan értetlenkedtek. Csak Lee százados maradt néma, és őszinte kíváncsisággal nézett Kröglerre. A bizottságvezető háromszor összecsapta tenyerét.

– Uraim! Csendet kérek! Ha minden kérdést megvitattunk Krögler úr javaslatával kapcsolatban, szavazni fogunk. Doktor úr, kérem, folytassa!

– Igenis, tábornok úr! – Krögler akkurátusan visszatette az iratokat a dossziéba, majd röviden körbepillantott. – Görgei fiatal feleségét hagyta hátra, hogy részt vehessen az expedícióban. Pénzügyi gondokkal küszködtek, amit Görgei egy jól fizető megbízással kívánt orvosolni. Azt tervezték, a hosszú távollét problémáját úgy oldják meg, hogy a felesége is hibernáltatja magát. Akkoriban már voltak vállalatok, melyek civilek számára is elérhetővé tették a hibernációt. Mint azt mindannyian tudjuk, Görgei hat év után sem tért haza, felesége azonban terv szerint felébredt. Ez azonban csak a kisebbik gond. A hibernáció során felhasznált egyik összetevő, mely a kristályosodást hivatott megakadályozni, nem várt mellékhatásként veserákot okozott. Szilágyi Viktória, így hívják Görgei feleségét, kemoterápiát kapott, ami nem vezetett eredményre, így végül a vesék eltávolítása, és új vesék beültetése vált szükségessé. A további kezeléseknél köszönhetően a rák nem újult ki, évekig gyógyult volt. Hat hónappal ezelőtt azonban rosszindulatú daganatot találtak a jobb tüdejében, ami az alkalmazott kezelésekre nem reagált, és áttétet képzett a májban is. Felgyógyulásának esélye a jelen állapot szerint minimális...

– Ez tragikus, de mennyiben befolyásolja a reintegrációs programot? – kérdezte a tábornok.

Krögler kissé rosszallóan nézett rá, majd folytatta.

– Görgei felesége nagyon rossz állapotban van, a férje rá sem ismerne. A Terminálban még egyszer utoljára úgy találkozhatnak, mintha el sem váltak volna.

– Ez hogy lehetséges? – vágott közbe a tanács egyik kitüntetésekkal alaposan dekorált tagja.

– Egyszerű. A Terminálban Görgei feleségének vizuális reprezentációját a tizenhét évvel ezelőtti külseje alapján alkottuk meg. Elég lesz, ha akkor tudja meg, milyen állapotban van a felesége, ha már feldolgozta a dilatáció mértékét. Nem szabad egyszerre rázúdítani mindent.

– „Alkották meg?” – húzta fel a szemöldökét a tábornok.

– Igen, saját hatáskörben már mindent előkészítettünk. Csak a Bizottság végső döntésére várunk. Görgei feleségének tovább fog romlani az állapota, nem akartunk kifutni az időből.

– Értem – felelte szenvtelenül a tábornok. – A rehabilitáció pontos ütemterve?

– Minden azon múlik, hogy reagál. Ettől függetlenül a Terminálban legfeljebb öt napot tölt majd, elkerülendő a pszichikai függőség kialakulásának veszélyét – felelte Krögler.

A tábornok mellett ülő szikár, keskeny ajkú, hetven felé járó öltönyös férfi finoman felemelte a tollát, mire a tábornok intett neki.

– Krögler doktor, remélem, pénzügyi tervezetet is mellékelte indítványához – mondta erőltet hangon. – Tudtommal a Terminál működtetése rendkívül drága, és az idei költségvetésünk igencsak feszített.

– Öt nap, három nap biztonsági tartalékkal! Se több, se kevesebb! – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon Krögler. – Ha a Terminál ez alkalommal is bizonyít, meghozhatja számunkra azt az áttörést, amit várunk tőle.

– Helyes! – felelte a tábornok. – Van bárkinek is megjegyzése vagy kérdése?

A teremben mindenki néma maradt.

– Akkor szavazzunk! Aki támogatja, hogy a reintegrációs programot a Terminál segítségével kezdjük meg, kézfeltartással jelezze.

Az asztal körül ülők egymás után emelték fel a karjukat. Krögler elégedetten elmosolyodott.

Görgei arra ébredt, hogy fáj a feje. Pontosabban ez volt az első dolog, amit felfogott önmagából és a világból. Lassan kinyitotta a szemét, majd mindkét tenyerével dörzsölni kezdte arcát. Látóterét először fehér fény, majd homályos alakzatok töltötték be. Ismét megdörzsölte az arcát, mire a kép végre kitisztult. Egy kórteremben feküdt. A testét könnyűnek érezte, de ezen kívül semmi rendkívülit nem tapasztalt. Lassan felült, és csak ekkor vette észre, hogy nincs egyedül. Az egyik sarokban egy fehér köpenyes férfi ült, aki biccentett, majd elégedett mosoly ült ki az arcára.

– Jó reggelt, kedves László! – mondta a férfi, és közben felállt. – Üdv újra itthon!

– Hol vagyok, és ki maga? – kérdezte Görgei, és közben tapogatni kezdte magát. – Mi történt az Albatrosszal?

A férfi arca komorrá változott.

– Krögler doktor vagyok, én vezetem a kórházat, amiben most vagyunk. Önnek szerencsére semmi baja, illetve már semmi. Elszenvedett ugyan néhány kisebb törést és zúzódást, de most már nyoma sincs a sérüléseinek – felelte. – Az Albatrosszal kapcsolatban azonban már nem tudok ilyen jó hírekről beszámolni – tette hozzá.

– Emlékszem a vészriadóra... a kapszulák felé rohantunk... és aztán... – Görgei kezébe temette arcát.

– Sajnálom, de vigasztalja a tudat, hogy ön nem tehet semmiről. A küldetés már kezdettől fogva kudarcra volt ítélve. A hajó elvesztése pedig...

– Teszek a küldetésre! Mi lett a többiekkel? – vágott közbe.

A doktor felállt, az ablakhoz sétált, és a mögötte elterülő tájat kezdte el vizslatni. Egy perc is eltelt, mire válaszolt.

– Tudtommal egyikük sem volt a rokona, vagy a barátja – felelte szenvtelenül.

– És? Ugyanolyan fickók voltak, mint én. Együtt készültünk fel az expedícióra. Bár magának bizonyára csak nevek egy kartonlapon.

– Valóban. Egyiküket sem ismertem személyesen. Magáért viszont felelősséggel tartozom. Az a feladat, hogy gond nélkül vissza tudjon illeszkedni a társadalmunkba. Ezért is ébresztettem fel itt, a Terminálban – mondta Krögler, miközben megfordult, és Görgei szemébe nézett.

– Hol? – kérdezte László meglepetten.

– Egy kísérleti eszköz, egy virtuális szoba. Kérem, ne ijedjen meg. A kiképzése során már amúgy is volt része hasonlóban. A különbség, hogy az évek során a technológiát tökélyre fejlesztettük, így nem tapasztal különbséget valóság és szimuláció közt.

Görgei meglepődött, de nem érzett félelmet, egyszerűen elfogadta azt, amit a doktor mondott.

– Talán furcsállja most a saját reakcióit, de az ébresztés során egy speciális készítményt adtunk magának, amitől könnyebben el tudja fogadni, amit hall és átél.

Kröglernek igaza volt. Görgei nem tudott dühös lenni rá, noha nem tetszett neki, amit mondott.

– Mennyi idő telt el?

– Két hét.

– Nem úgy értem. Mióta elindultam.

Krögler ismét az ablak felé fordult.

– Ön és a felesége is annyi időt töltöttek hibernálásban, amennyit terveztek – felelte egész halkán.

Görgeit mintha áramütés érte volna. Felpattant, lépett egyet, de rögtön meg is torpant.

– Viktória... a feleségem... engedjen ki innen... – A hirtelen jött stressz még a nyugtató gátjait is átütötte. Egy másodperccel később azonban ernyedni kezdett benne az indulat.

– Nyugodjon meg! – fordult feléje Krögler. – Mindjárt találkozhat a feleségével.

– Hol? Kienged innen? Vagy felébredek, és a kórházban vár majd? – kérdezte nyugtalanul.

– Ön most is ébren van itt, velem, a Terminálban. A felesége is itt várja. Annyit kell tennie, hogy kinyitja azt az ajtót, átsétál a másik szobába, és máris találkozhat vele.

Görgei gondolkodás nélkül megindult az ajtó felé, majd megfogta a kilincset, de mielőtt lenyomta volna, megállt, és Kröglerre nézett.

– Ugye jól van? Nyugtasson meg, hogy semmi baja!

– Ugyanolyan üde és gyönyörű, mint aznap, amikor utoljára látták egymást – felelte Krögler. Arcára ismét ugyanolyan félmosoly ült ki, mint amikor Görgei magához tért.

A mérnök egy másodpercre becsukta a szemét, majd kinyitotta az ajtót, és szó nélkül távozott.

Az ajtó egy folyosóra nyílt, melynek egyik oldalán fehér székek sorakoztak. Fiatal nő ücsörgött az egyikén. A zajra odafordította a fejét, majd felpattant, és Görgei felé szaladt. Hang nélkül omlott a karjaiba, Görgei pedig szoroson magához ölelte. Hosszú percekig álltak így, miközben a nőt némán rázta a sírás.

– Viki... oly sokszor álmodtam rólad, amíg úton voltam... nem szabadott volna itt hagynom téged – mondta László a felesége hosszú hajába fúrva az arcát.

Viktória egy arasznyit hátrébb lépett, majd Lászlóra nézett, és megfogta a kezét.

– Bárcsak bepótolhatnánk minden magányos és átsírt éjszakát – felelte. – Gyere! – tette hozzá, majd megfordult, és maga után húzta Lászlót, aki ködös szemmel lépkedett mögötte.

Az utolsó ajtó egy parkra nyílt. A nap dél felé járt, szikrázóan sütött, de mégsem égetett. Lágyszellő fúj, és magányos bárány-

felhők cammogtak át az égen. A fák közül madárcsicsergés hallatszott, a távolban pedig egy patak csörgedezett. László és Viktória kézenfogva sétáltak a fűvön, el a kórház épületétől, be a fák közé. Egy lélek sem jött szembe velük.

Viktória a patakhoz vezette Lászlót. Lerúgta szandálját, majd belegyalogolt a vízbe. László követte. A víz kellemesen hűvös volt.

– Gyere! – húzta maga után férjét. – Amíg vártam, hogy magadhoz térj, bejártam az egész erdőt. Itt feljebb egy kis tóvá szélesedik a patak.

László nem szólt semmit, csak követte feleségét, akinek hófehér szoknyája minden egyes lépésnél vizesebb lett. Hosszú, barna haját tincsekre szedte a szél, hamvas, fehér karját pedig libabőr pettyezte.

Ötven lépést sem tettek meg, és a patak mélyülni kezdett. Itt már a fák is sűrűbben nőttek, s méregzöld falként ölelték körbe a szélesre terülő patakat. Viktória elengedte László kezét, előreszaladt, be a sötétkék vízbe, majd egy csobbanással elmerült. Néhány másodperccel később felbukkant a víz alól, felállt, és hátravetette hosszú haját. A szétrepülő vízcseppek ezrei szikrákat szórtak a lombok közt betűző napfényben. László lassan megindult felesége után, az egyre mélyülő patakba. Kicsit furcsállta, hogy a víz itt sem hideg, de az eszébe sem jutott, hogy még mindig csak egy szimulációban van, és a patak hőmérséklete valójában csak egy változó a programkódban.

Viktória hosszú ruhája a testéhez tapadt, és a nedvességtől átlátszóvá vált, László csak most vette észre, hogy egy fehér bugyin kívül semmit sem visel alatta. Közlebb lépett a feleségéhez, de megcsúszott egy kövön, és nyakig merült a vízbe. Viktória jóízűen kacagni kezdett, de mielőtt felségítette volna párját, lassan felhúzta ruháját, egészen a nyakáig, majd kibújt belőle, és bedobta a tó közepébe. László nem mozdult, csak gyönyörködött feleségében, aki ismét megrázta a haját, mellei pedig úgy ringtak, mint almák a szélben hajladozó faágon. Hosszú ideig nézték így egymást némán és mozdulatlanul, majd László felállt, átölelte feleségét, és smaragdöld szemébe nézett.

– Soha többé nem hagylak el!

– Szeretlek – felelte a nő, és megcsókolta.

Percekig álltak így, egymásst ölelve, majd Viktória egyszer csak kibújt férje karjai közül, és kiszaladt a tóból. László hirtelen nem értette a dolgot, de felesége kinézett az egyik fa mögül, és kacér pillantást vetett rá. László utána szaladt, de mielőtt elkaphatta volna, Viktória nevetve odébb ugrott, és ismét szaladni kezdett. Egy darabig úgy kergetőztek a fák között, mint két kisgyerek, majd Viktória megadva magát lefeküdt az egyik fa tövébe, László pedig zihálva-nevetve vetette rá magát.

– Ejnye, hat éve nem láttalak, erre még meg is akarsz várni? – nézett kicsit rosszalóan, de még mindig mosolyogva a felesége szemébe. Viktória arca egy pillanatra elkomorodott.

– Igazad van, bolond vagyok – felelte, majd elkezdte kigombolni László ruháját.

Viktória ismét megcsókolta férjét, majd a hátára fordította, az ölébe ült, és addig igazgatta a csípőjét, mígnem hangosan felsóhajtott. Ütemesen kezdett mozogni, fel és alá, majd előre és hátra, míg László először az ajkait, majd a nyakát kezdte csókolni, és a melleit markolásza. Hosszú percek teltek el így, majd a nő lefordult Lászlóról, és háttal a földre feküdt, magára húzva párját. Újabb ölelésben forrtak össze, Viktória László dereka köré kulcsolta lábát, és egyre gyorsuló ütemben és egyre hangsúlyosabban nyögdecselelt. Egyszer csak halk sikoly töltötte be az erdőt, testük megfeszült, és néhány utolsó, feszes rándulás után elnémultak. Ugyanebben a pillanatban a szél zúgása hirtelen sisterségre váltott, Viktória bőrszíne pedig fakósárgára, majd szürkére, végül ismét üde fehérre változott. A jelenés idejére a nő teste megmerevedett, végtagjairól pedig eltűntek a libabőr apró kis duzzanatai. Mindez egy másodperc törtrésze alatt játszódott le, László pedig semmit sem vett észre belőle.

Viktória már félig ernyedt testtel, csukott szemmel szuszogott a karjai közt. Újabb hosszú és néma percek teltek el, míg László leheletfinom csókokkal borította be felesége arcát, aki közben a hátát cirógatta. A nap már ferdén tűzött be a fák lombjai közt.

- Most már örökre veled leszek – suttogta Viktória.
- Örökre – ismételte meg László boldogan.

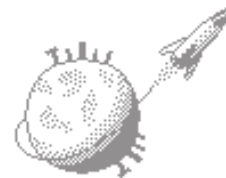
Krögler az irodájában ücsörgött, és az asztalán álló monitort figyelte, amelyen szinuszgörbék hada mellett apró kis ablakokban számsorok peregtek. Az egyik ablak hirtelen pirosra váltott, és pulzálni kezdett, de az orvos rezzenéstelen arccal bámulta tovább a kijelzőt. Egy idő után a vörösén pulzáló fény kialudt, majd az ablak bezárult, és más, kevésbé feltűnő ablakok nyíltak meg helyette. Krögler felállt, odalépett az egyik szekrényhez, kivett belőle egy üveget, és félig feltöltötte az asztalon álló pohárát. Komótosan az ablakhoz sétált, és megállt előtte. Elmélázva nézte a kórház mögött elterülő erdőt a patakkaival, majd nagyot kortyolt a whiskyből. A távolban vízesés morajlott.

Halk kopogás törte meg a csendet, majd az ajtó kinyílt, de Krögler ügyet sem vetett rá. Egy fiatal férfi hangja töltötte be a szobát.

- Uram... uram, a 23-as számú páciensünk... Görgei asszony...

kosakati

SMS Caesarnak

1.

– Ha az ókori rómaiaknak lett volna mobiltelefonja és tv-je, akkor még ma is állna a Római Birodalom – mondta Robi.

– És mitől lett volna téreter? Jupiter villámainól? – kérdezte valaki kajánul.

Miután az osztály vihogása kissé alábbhagyott, Orsi néni teljesen lehűtötte Robit.

– A mobiltelefonhoz szükség lett volna olyan ipari háttérre, amivel még csak alig pár éve rendelkezünk... Az ipari tömegtermelés, a globális gazdaság nélkül sohasem jött volna létre a mai információs társadalom. Az információs társadalom pedig azért csak most jött létre, mert csak most alakult ki rá az igény. Mégis mihez kezdtek volna szerinted az ókori rómaiak a mobiltelefonnal?

– Hát... Például valaki küldhetett volna Caesarnak egy SMS-t, hogy március idusán inkább maradjon otthon, mert meg akarják merényelni... – vágta ki most már paprika-pirosan Robi.

– Merényletet akarnak elkövetni ellene – javította ki automatikusan Orsi néni.

– Ha kapott volna egy SMS-t, másképp alakul a történelem... – makacskodott még mindig Robi.

A történelem óra már-már röhögésbe fulladt, de Orsi néninek valahogy sikerült lecsendesítenie minket. Aztán a csendet kihasználva, komoly arccal ezer érvet sorakoztatott fel amellett, hogy az ókorban nem szülehetett meg a mobiltelefon. Csak Robi nem hajolt meg az érvek előtt.

– Ha komolyabban vették volna a mérnökeiket, feltalálóikat, tudósait, megcsinálhatták volna az ipari forradalmat – okoskodott még mindig.

2.

Robin kívül tehát mindenki belátta, hogy hiába is találták fel a gőzgépet, hiába tudták, hogy a Föld gömbölyű, hiába építettek csodálatos vízvezetékeket, utakat, városokat, és a többi, és a

– Tudom – felelte Krögler.

– Mit tegyünk, uram?

– Hamvasszák el! – felelte szenvtelenül Krögler, majd újra a szájához emelte a poharat.

– És mi legyen a férjével? Kihozzuk?

– Maximum három vagy négy napja van hátra. Töltse azt vidáman! – mondta Krögler továbbra is az ablaknak.

– Értem... és utána? – kérdezte óvatosan a férfi. – A bizottság...

– Köpök a bizottságra! Folytatjuk a kísérletet. Értékelhető adatokra van szükségünk. Tíz nappal tovább megyünk. Aztán majd kérdezősködhettek, az már nem érdekel – fakadt ki. – Most pedig menjen, és ellenőrizze Görgei műszereit!

– Igenis! – felelte a fiatal férfi, majd sarkon fordult, és halkán bocsukta maga után az ajtót.

Krögler visszaült az asztalhoz, megnyomott egy billentyűt a számítógépén, mire a számsorok helyett idilli kép jelent meg a monitoron egy fiatal párról, amint kézenfogva sétálnak egy erdei tisztáson. A férfi lehajolt, letépett egy kis virágot, és a nő hajába tűzte. A nő erre megpuszilta az arcát, majd vidáman megpördült, s miközben pukedlizett, finoman megemelte a szoknyája szélét, amiből csöpögött a víz.

többi...Mindezekkel nem mentek sokra ipari tömegtermelés nélkül. A mennyiségi növekedésnek el kell érnie egy bizonyos fokot, hogy minőségi változás következhesen be.

Orsi néni tíz oldalas házi dolgozatot íratott velünk „Miért nem valósulhatott meg az ókorban az ipari forradalom?” címmel.

Mindannyian becsületesen meg is írtuk a dolgozatot. A könyvtárból és az Internetről összeszedett adatokkal támasztottuk alá azt az állítást, hogy az ókorban a feltételek még nem alakultak ki az ipari tömegtermeléshez. Hiába volt meg a tudás, nem volt meg a tömeges igény, így nem történt meg a technikai megvalósulás.

Robit viszont nem olyan fából faragták, hogy holmi észérvekkel meg lehetett volna győzni.

Az ő kis agyába makacsul befészkelte magát az a gondolat, hogy Caesarnak kellett volna küldeni egy SMS-t...

Dolgozatát „Mi lett volna, ha Caesarnak mégis lett volna mobiltelefonja?” címmel írta meg.

Orsi néni persze tajtékzott.

– Ennyi ökörséget legfeljebb egy sci-fi író tudna összehordani... – mondta megvetően, és félévkor megbuktatta Robit.

Robi a tanév második felében már nem járt a mi osztályunkba, sőt, úgy hallottuk, hogy el is költöztek Pécsről. Néhányszor még eszünkbe jutott az a bizonyos történelemóra, és jókat nevettünk, de aztán lassan elfelejtettük Robit.

3.

Elvégeztük az iskolát, felnőtünk, éltük az életünket és nem is gondoltuk, hogy hallunk még Robiról.

Aztán a minap rá kellett jönnöm, hogy Robi nem tűnt el az életünkből. Sőt...

Már hosszú évek óta ment szinte minden tv-csatornán egy páratlanul sikeres sorozat.

A siker-listák éléről idővel lesöpört minden akció-, krimi- és horror-történetet. Mindenki leszólta, és cikizte, de mindenki nézte. Akartuk, vagy nem akartuk, ez a sorozat életünk részévé

vált, hiszen ez volt az a téma, amiről bárkivel bármikor, bárhol lehetett beszélgetni. Már a főcím-zene is letalálás volt. Mire a képernyőn lefutott az általában senki által el nem olvasott, hosszú-hosszú stáblista /kamera... kostum... written by... dyrekted by... stb, stb.../, addigra annyira belemászott az emberek fülébe, hogy naphosszat csak ezt dúdolták.

A végtelenül hosszú, zseniálisan bugyuta vígjátéksorozat uralta a médiát.

4.

A történet alapötlete az volt, hogy két egyetemista véletlenül beindított egy kísérleti időgépet, és magukkal sodorták a titkos laborba éppen benyitó professzorukat is.

Mire kikeveredtek a masinából, az ókori Rómában találták magukat...

Ott álltak Róma közepén farmerban, illetve a prof öltönyben, karórával a csuklójukon, szemüvegesen, és persze mobiltelefonnal a zsebükben.

Rengeteg vidám jelenet adódott fura megjelenésükből, fura tárgyaikból, hiányos történelmi ismereteikből, és eleve kissé bohókás karakterükből.

Az egyik egyetemista, Tom, egy jóképű, de kissé izomagyú, átlagos srác volt. Több részen keresztül elhúzódo flörtjei gyakran színesítették a történetet.

A másik egyetemista, Roy, egy nyakigláb, kicsit esetlen, technikai zseni volt.

A professzort egy őszülő halántékú, de még igen sármos, népszerű színész alakította. Hatalmas tudásával, komoly, filozofikus személyiségével komoly hódításai voltak a korabeli hölgyek közt. Érveivel és következtetéseivel mindenkit lehengerelt, sok kényes helyzetet megoldott.

Hőseink különböző bonyodalmak után ugyan visszakeveredtek jelen korunkba, de annyira megtetszett nekik az ókori Róma, hogy újra és újra beugrottak az időgéphez. Alaposan felszerelve korunk technikai csodáival fantasztikus és mulatságos kalandokba keveredtek.

Még az első részben összefutottak egy fiatal patríciussal, aki éppen egy féktelen tivornya után botladozott hazafelé. Annyira bódult volt még a lakomától, hogy nem érezte lehetetlennek az időgépet, az időutazást, és így összebarátkozva hőseinkkel ő lett a történet negyedik főszereplője.

A történet során időutasaink egyre több időt töltöttek az ókorban, és egyre több eszközt vittek át magukkal, hogy megoldják hétköznapi kis kalandjaikat, és mellesleg átfarmálják a történelmet. Rómában felépítettek egy adótoronyt, és meggazdagodtak a mobiltelefonokból, meg a tv-csatornákból. A távoli tartományokkal CB-rádióval tartották a kapcsolatot, és üzleteltek.

A mindehhez szükséges energiát elég érdekesen oldották meg; több ezer rabszolga tekerte a szobabicikliket.

A „varázs-eszközök” beszerzését eleinte a fiatal patrícius finanszírozta jelentős magánvagyonából, aztán sokan mások is beszálltak az üzletbe. Ezzel aztán egyre kacifántosabb és bonyolultabb lett a történet.

V.

Volt a sorozatban néhány felejthetetlen poén, amiken évekig röhögtünk. Ott volt például az a hatalmas gálya, amit Hispániából indítottak Ultra-marína felé... Igazán muris volt, ahogy az ezeket markoló rabszolgák walk-men-en hallgatták az ütemet megadó dobzókat.

A kábító-lövedéktől az aréna közepén horkoló oroszlán látványa is nagyon jópofa volt. A CB-rádióval, hőérzékelő kamerával és géppisztollyal csatát nyerő centúrió sem volt kutya.

Az is egy nagyon szórakoztató jelenet volt, amikor a barbár törzsek követői ahelyett, hogy hazatértek volna a tárgyalások után, megirigyelvén a római rabszolgák életszínvonalát felvételüket kérték a szobabicikli taposók szakszervezetébe.

Aztán az is egy felejthetetlen jelenet volt, amikor Alexandriában a CB-rádióhoz energiát termelő rabszolga kidőlt a szobabicikli mellől. Az üzenet lényege elveszett, mire másik rabszolgát ültettek a helyébe. Ebből aztán különböző félreértések adódtak. Például világítás-korszerűsítés helyett felgyűjtötták a könyvtárat.

Tanulva az esetből egy későbbi részben összekombinálták a CB-rádiót, a laptopot, a digitális kamerát és a szobabiciklit. Ez már majdnem úgy funkcionált, mint a mai Internet.

De még mindig nem akartak semmit sem gyártani, megelégedtek azzal, amit a jövőből vásároltak. Mivel új cuccokat csak főhőseinken keresztül, az időgép segítségével lehetett szerezni, többször is el akarták rabolni a gépet is, hőseinket is. Ez némelyik részben sikerült is, így aztán több menekülő, kiszabaduló kaland is került a történetbe.

VI.

A professzor a történet során többször is elkeseredett amiatt, hogy a jó rómaiak csak használni akarják a jövő technikáját, de megérteni és előállítani nem.

A technika használata mégis változásokat okozott az emberek életében; kialakult az igény azokra a dolgokra, amiket saját erejükkel nem tudtak létrehozni.

A sorozat rendezője ezt az ellentmondást úgy oldotta fel, hogy a kilencszázadik részben elromlott az időgép.

Hőseink a jelenben ragadtak. Nem tudtak többé visszamenni kedvenc korukba, és az utolsó részben azon keseregtek, hogy most kárba vész minden fáradozásuk, mert az ókori Rómában idővel elkopnak, tönkremennek a „varázs-szerkentyűk”, elfogy az üzemanyag, a muníció, a pótalkatrészek... Minden visszazökken az eredeti kerékvágásba.

VII.

Éveken át kitűnően szórakoztam ezeken a lököttégeken, mint mindenki más. A tantusz mégis csak akkor esett le, amikor a hatszázhuszonötödik részben Caesar kapott egy SMS-t.

Akkor olvastam el először a stáblistát.

És ott virított rögtön az elején, hogy; „...írta és rendezte: Rob Heller...”

Hát persze, hogy a Heller Robi... Ki másnak a fejében született volna meg ennyi baromság? Eleve butaság már az alapötlet is. Miért kellett volna az ókori rómaiaknak technikai segítség? Mi értelme lett volna párszáz évvel előrehozni a dolgokat? Muris, de felesleges, mint egy hároméves kislánynak a túsarkú cipő... Hiszen hiába öltöztetnek egy kisgyereket felnőttnek, az attól még nem lesz az... Előbb fel kell nőnie...

Na, és az időgép... Még hogy időgép... Micsoda marhaság...

Igaz, hogy úgy az ötszázadik rész környékén már sokan szinte tényként kezelték az időgép létezését, és kimondottan helyeselték a filmben látott alkalmazását, de... de... De hát az időutazás lehetetlen. A múltba azért nem lehet utazni, mert az már nincs. A jövőbe pedig azért nem, mert az még nincs. Ezt már a sopianai gimnáziumban megtanultuk mater Ursulától...

VIII.

De, hogy ez a bugyuta, kis sorozat miért ragadja magával mégis a nézők millióit? Miért akkora siker Savariától Alexandriáig, Aqinkumtól Neo-rómaiig, Windobunnától Aleppóig, Pannóniától Trákiáig, Gangesz provinciától Amazonasz provinciáig?... Mindenki ezt nézi az egész Neo-római unióban... Egyszerűen érthetetlen...

Hogy ez a mese ennyire elbűvölje az embereket abban a korban, amikor az ember már a Lúnát is meghódította, abban a korban, amikor elhangzott Amsztrongsusz híres mondata, miszerint „...kis lépés ez egy embernek, de nagy ugrás az emberiségnek...”

Érthetetlen... érthetetlen...

IX.

Úgy hallottam nemrég egy tv műsorban, hogy Rob Heller újabb sorozat forgatásába kezdett. Az alapötlet a már jól bevált időgép, a technikai eszközök múltba hurcolásása, az egyetemisták és a professzor csetlése-botlása...

A tervek szerint ebben a történetben a Római Birodalom összeomlik saját nagyságának súlya alatt, és darabokra esik szét. Az észak-európai és ázsiai barbár hordák, és egy Egyiptom-környéki, erőszakos vallás uralja a szétesett birodalom területét.

Thomas Otto

Tompafog és a Holland vérvonal

Valahol a Földön, egy eldugott raktárepület mélyén egy marsbéli vendégmunkás volt kikötözve egy alumínium székhez. Fejét nehezen tudta csak egyenesen tartani, ugyanis olyan nehéznek érezte, mintha ólomsúlyokkal tömték volna ki. Hatalmas, mandula szemeivel folyamatosan a környezetét pásztázta, ám emlékeit a feledés sűrű köde borította. Ha tarkón verik, sem jutott volna eszébe, mit keres itt, és hogyan került ide. Egyetlen egy dolog pislákkolt számára: a feje fölé szerelt, éppenhogy világító izzó.

A szemben magasodó sötétség egyszeriben kivilágosodott. Egy ajtó nehéz, fémes nyikorgással engedett be némi sápadt fényt és egy félelmetes alakot. Ember volt, semmi kétség. Ám a kisugárzása baljós, akár egy figyelmetlenségre utaló elszólás egy atomfizikus szájából. Hosszú kabátot viselt, fejét széles karimájú kalap karikázta körbe.

Aztán ismét sötétségbe borult a szemközti fal, s csak az égő világított.

Kemény csizmák kopogása hallatszott, ahogy egyre közelebb lépdelték az idegenhez. S akkor meglátta: egy magas, élete derekán járó férfi izmos testtel, hegyes állal, de minden vonásában volt valami nemes. A kalap és a kabát stimmel. Nyakában egy régi-régi, keresztet ábrázoló amulett függött. A marsi már látott ilyet azokon a hatalmas, igeterjesztő űrbárkákon, melyek hétfévente a szülőbolygójára is ellátogattak. Szemét egy kerek lencséjű szemüveg takarta, az egyik lencse piros, másik kék színben csillogott. Szürke haja végigterült széles vállán.

Kesztyűs kezével belenyúlt kabátjának belső zsebébe, és egy szál cigarettát húzott elő. Lassan rágyújtott, és füstfelhőket eregetve megszólalt zord, tiszteletet parancsoló hangján.

– Biztos érdekel, miért kerültél ide.

– Én... nem tudom. Ki maga? Mit akar tőlem? – nyögte ki félelemmel a hangjában.

– Csak néhány információ kell. – Azzal előre hajolt, miközben a füst olyan lassan gomolygott ki a szájából, mintha csak egy förtelmes sárkány pofája lenne. – Én vagyok a Holland! – felelte nyugodt hangszínnel.

– Maga? A híres szörnyvadász? Akinek egész családját ismeri a Naprendszer? Mit akar tőlem? Én aztán nem vagyok szörnyeteg, csak egy egyszerű segédmunkás! Egy űrhajóműhelyben dolgozom! Családom van!

Az ókor tudása feledésbe merül, és csak századok múltán kerül újra felszínre. A sötét, véres századok után hirtelen lendül fel a gazdaság, szinte előzmények nélkül valósul meg az ipari forradalom. A világnyelv az egyik barbár törzs nyelve lesz, és a történetben Amerikának nevezett Ultra-marinárból irányítják az egész világot...

10.?

Na, de ez már akkora marhaság, hogy el is határoztam, ezt a sorozatot nem fogom nézni...

– Pontosan a munkahelye miatt van itt. Tudomásom van róla, hogy körülbelül egy héttel ezelőtt kiszolgált valakit. Valakit, akit keresek. Valakit, kinek szívébe fénykarót kívánok döfni!

– Micsoda? Miről beszél? Rengeteg embert kiszolgálók, napon-ta akár húszat-harmincat!

– De ennek a valakinek interdimenzionális hajtóművet szerelt be. Így sem rémlik?

– Nézze, én még új vagyok! Alig pár hete kezdtem! Azt sem tudom, mi a különbség a hajtómű és az interporlasztó között! Kérem, engedjen el! Nem tudok semmit!

A Holland szája mosolyra húzódott.

– Tudja, reméltem, hogy ezt mondja! – Azzal eltűnt a sötétben, és úgy folytatta. – A munkám olykor megkövetel bizonyos dolgokat. Ha valaki gonosz, megölöm. Ha valaki bűnös, megbüntettem. Ha valaki pedig nem emlékszik... nos, akkor felfrissítem az emlékeit! – Egy szürke asztal gurult elő a semmiből rajta egy magnóval.

– Mire készül?

– Ismeri a Monty Python? Egy-két évszázada igen népszerűek voltak. Bevallom, én imádom a humorukat. S van egy daluk, amit mindig szívesen hallgatok. Tudja, miről szól? – A sötétben pakolászás zaja hallatszott. – Arról, hogy az élet szar. De tényleg, az élet szar, de te csak legyél pozitív!

S akkor előlépett. Kezében egy hatalmas kvantumfűrész tartott. Arcán groteszk vigyor díszelgett, miközben beindította a hangosan dübörgő gépet és vele együtt azt az ikonikus dalt.

– Mindig nézd az élet napos oldalát!

A sötét és néptelen raktárház ekkor hangos lett a vidám dallamok és a zsigerig hatoló sikoltozás okozta káosztól. A fűrész berregett, új formát vágott az idegen testből, miközben folyamatosan szólt a zene. Aztán, mikor elcsendesedett minden, a Holland hangját lehetett hallani:

– Hogy... milyen fog?

Tompafog legutóbbi kalandját követően úgy érezte, itt az ideje, hogy valamilyen módon kipihenje magát. Nincs is ennél jobb hely, mint a Jupiter és a rá épült luxusszállodák egyike. Végtelen kényelem, wellness, formás leányzók a Naprendszer minden tájékáról. S bár mozogni kifejezetten éjszakánként tudott, ez sem jelentett neki különösebb hátrányt, hiszen a város jobban pezsgett ilyenkor, mint nappal.

Ő és kis barátja, Holdprém talán egy hetet töltött itt a kényelmek varázslatos szigetén, amikor is szíve kivágyott az úrbe, a végtelen kalandok közé. Egy szerdai reggelen hát fogta magát és felszállt, hogy nekivágjon egy sor újabb kalandnak.

Nem is sejtette, hogy eközben végig figyelte valaki, követte minden lépését. Ott ült minden bárban három asztallal odébb. Minden sikátorban történő vérszívás közben ott figyelt az utcákon és hotdogot majszolt. S ez a valaki azon a szerda reggelen végre cselekvésre szánta el magát. Árnyékként lopakodott, oldalán egy kisebb taggal, s ketten ügyesen felszálltak a méltán ismert úrhajóra. Tompafog nem sokkal ezután pedig felszállt.

Ahogy egyre távolodtak a bolygó felszínétől, az események is szépen lassan beindultak. Tompafog a vezetőfülkében üldögélt, lábait a műszerfalra téve, miközben kis társa a vállán kuporgott. Fejben már lassan ki is találta, hogy mi legyen következő megállójuk, ám a zsilipajtó hirtelen felnyílt. Mögötte pedig egy hosszú kabátos, kalapos ürge állt. Szorosan mellette pedig egy kisebb valaki.

A Világúr Vándorló Vámpírja megfordult kényelmes székével, és a látványtól talpra ugorva végigmérte az idegent. Kezét lassan pisztolytáskájára csúsztatta.

– Nem tudom, ki vagy, de rohadtul nem tetszik, hogy csak úgy felszóktél a hajómra! – fakadt ki cseppet sem kedvesen.

– Ejnye. Hát így kell üdvözölni régi barátod leszármazottját? Azt hittem, valami drámaiabban állsz elő.

– Régi barát? Mi van? Rég nincsenek barátaim. Kivéve őt – mutatott Holdprémre, a kis görényre.

– Elég találó kedvencet választottál magadnak – kuncogott magában. – Hadd frissísem fel az emlékeid! – Felmutatta az ikonikus medált, ami a nyakában lógott.

– A Holland! Nem hiszem el... – S a sápadt arca valahogy még sápadtabbá vált. – Mindig is azt hittem, hogy sosem tud majd becsajozni. Ennek ellenére egy sokadik unokája mégis itt áll az ajtómban.

– Bocsánat, ha kiábrándítottalak. Bár kölcsönös a helyzet. Én azt hittem, régen meghaltál, amikor a sokadik üknagyapám karót döfött a szívedbe! Ám ahhoz képest igen eleven vagy!

– Hmm... Eggsen, sok minden történt akkor. Hosszú sztori, igazából még nem írták meg, de a régi, „Sötétség hercege” énem az már a múlt. Megélek a csempészetből és kész. Új életet kezdek, és ez nekem nagyon is jó így. Úgyhogy, bocsi, de mi lenne, ha inkább kitennélek valahol, és másik legyilkolandó riválist szereznél?

– Az sajnos nem lehet! – Elővett egy marok nagyságú keresztet kabátjának mélyéről. – Te teted a családomat azzá, ami! Miattad lettünk mi a Sötétség ellen harcoló Holland család! Úgyhogy most végzek veled! – Majd a kereszt mind a négy végéből neonszínű, vibráló pengék csaptak elő.

– És most mi lesz? Kiderül, hogy te vagy az apám?

Ám a szellemes kérdés elkerülte a férfi fülét. Dühösen előrevette magát, miközben kisebb társa elbújt a zsilipajtó mögött. Tompafog előrántotta pisztolyát, ám a szörnyvadász kiütötte azt kezéből, így test a testnek feszült. Irgalmatlan harc vette kezdetét. Akár az arénákban ragadt, éhes oroszlánok, próbáltak egymás életére törni. Karmok, öklök, lábak és világító pengéjük kereszttek röpködtek, hol elkerülve az ellenséget, hol apró sebeket ütve rajta. Holdprém nem tudott hasznára lenni gazdájának, ezért egy sarki polcra batorította őt éles makogásával.

A két viaskodó ősellenség végül ráborult a műszerfalra. Elnyomkodtak pár gombot, félrerántották a kormányt, és az elszabaduló hajó belezúgott a Jupiter egyik külső Holdjába. S akkor a viaskodás abbamaradt.

Elült a por. Az úrhajót uraló rendetlenség óskáoszba fordult, ahogyan a jármű megpördült zuhanáskor és becsapódott. Mindent ellepett a rengeteg kacat és bútor. Végül feltűnt Tompafog, amint letolta magáról a vértároló szekrényt.

Végignézett a szobán, és majdnem felrobbant. Lezuhant, a rumli még nagyobb lett, ráadásul egy fanatikus örült is egy légtérben van vele. S még csak szerda délelőtt volt.

Ahogy megfordult, útját a műszerfal felé irányítva, egy szóke kislány állt vele szemben. Alig lehetett több nyolc évesnél. Hatalmas, kék szeme volt, szeplős arca, és csak állt a zsilipajtó mellett. Tompafog arca megváltozott. A haragja szimplán elszállt, minden agytekervényével azon gondolkozott, vajon miként került ide a gyermek.

– Szia! Hát te meg ki vagy? Hogy kerülsz ide? – kezdte ártatlanul, amikor feltűnt mögötte a Holland és rákiáltott.

– Ne menj a közelébe, te sátánfajzat! Különben olyat teszek, ahogy megváltás lesz a halál!

– Mi? Várj! Ő veled van? Ő a te lányod?

– Igen! Úgyhogy lépj távolabb, vagy máskülönben apró darabokra szaggatlak!

– Ez most komoly? Idehozta a lányod? A gyermekedet, aki nek még iskolában lenne a helye, idehozta az „ősellenséghez”? – értetlenkedett ügyet sem vetve a férfi fenyegetéseire.

– Minden Holland látta az apját, ahogyan végzett egy szörnyeteggel. Első kézből tapasztalhattam meg apám oldalán, milyen, amikor kioltjuk egy szörnyűséges fenevad életét! A végzetünk a gonosz elleni harc, és ezzel is csak az én Marymnek akartam megmutatni, hogy mi is a dolga egy igaz Hollandnak!

– Ti mit akartok kompenzálni ezzel a fanatizmussal?

– Ne merészelj gúnyolódni! Te démoni fattyú! Kioltom az életed!

– Oké-oké, van nagyobb gondom is ennél! – Elindult a vezérlőpult irányába otthagya a Hollandot.

– Mit csinálsz? Hogy hagyhat hidegen a jelenlétem?

– Ilyen egyszerűen. És ha megbocsátasz, meg kell nézzem, hol is vagyunk pontosan. – Egy kis hologram pattant ki egy lencséből, rajta minden szükséges adattal. – Hm... L.U.P.U.S.-131. Olyan ismerős... de nem tudom honnan.

– Pedig illene ismerned, legalább neked, te vérszívó féreg! Ezt a holdat még én jelöltem ki, amikor az egyház elfogató parancsot adott ki minden vérfarkas ellen a Földön. Mikor elkaptuk őket, ide zártuk mindet! Erre a kis sárgolyóra – magyarázta öntelten a professzor.

– Igen, már rémlik. Hülye ötletnek tartottam már akkor is – válaszolta szimplán, mikor is egy farkas éles vonítása vágott bele a levegőbe. – És már arra is emlékszem, hogy miért!

Mindannyian az egyik ablakhoz siettek. A látványtól akkor és mind a mai napig, ha csak visszagondolnak rá, megborzonganak. Vörös szempárok figyelték őket a horizontról, miközben egyre több és több sötét alak jelent meg. Mind emberek! Farkasemberek!

Öt éve folyamatosan bestialakban élő rabok. S kinézték maguknak a lezuhant úrhajót, mely egy gigászi húskonzerv reményével kecsegtetett.

– Hé, itt van egy rakás vérfarkas, akik teliholdkor átváltoznak! Mit csináljunk velük? Á, megvan! Tegyük őket egy HOLDRA! Zseniális terv. Remélem, elpusztítani nem véritatással akartál! – gúnyolódott Tompafog, miközben érezte a helyzet egyre jobban ránehezedő súlyát.

– Akkor még jó ötletnek tűnt.

– Ennyi? Ez a nagy magyarázat? – Tompafog visszament a hologramhoz, ám ismét hallotta, ahogyan a fénykereszt kieszteti pengéit.

– Nem kell magyarázkodnom. Egyszerűen megöllek, és elmegyek a géppel.

– Valóban jó elképzelés – mélyedt bele a hajó jelenlegi adatainak böngészésébe –, de ki kell ábrándítsalak. Ha megölsz, a hajó itt marad, ugyanis csak nekem indul el. Ám ha mégis kinyiffantanál, a hajó akkor sem indulna, mert megsérült a külső energiatranszmitter. Egy ember is meg tudná javítani, de addigra a fenevadak felfalnának.

– Mire akarsz kilyukadni? – csattant fel kivillantva fehér fogait, akár csak egy emberbőrbe bújt farkas.

– Ha ki akarsz innen jutni a lányoddal együtt élve, akkor össze kell dolgozzunk.

A szavak olyan kellemetlenül csengtek a Holland fülébe, hogy szinte lyukat ütöttek belé. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy egy szörnyeteggel szövetkezzen, de miután mérlegelte a helyzetet, tekintetét lányának szemére emelte, s valami megszólalt a több rétegnyi gyűlölet és mániákus gondolat mélyén. Ismét kinézett az ablakon, ahol a fenevadak gyűrűje egyre szorosabban fonódott a hajó köré.

– Rendben. Segítek. Azonban ha a hajó már felszállt, megöllek.

– Akkor hát nincs veszteni való időnk! – Azzal elővette szeretett lézerpisztolyát, vetett rá egy alapos pillantást és a külső zsilipajtóhoz lépett. – Pajti! Menj fel a toronyba, és bújtasd el Maryt! Ha visszajöttünk, csak akkor jöhettek le, ha a hajó már emelkedett a földtől.

– Álljunk csak meg! Milyen joron mered rábízni a lányomat egy patkányra? Kinek képzeled te magad?

– Senkinek. – Ám ekkor Tompafog mélyen a szövetségesének szemébe nézett. – Ám ha azt akarod, hogy a lányod életben maradjon, akkor követi Holdprémet, és azt teszi, amit mondom!

– Lángol a szemed vámpír. Ez jó. Hogyha netán fellobbantja a lelked sötéttségét, örömmel döföm át rajtad a keresztemet! – Ekkor lányához fordult. – Age, sicut dixisti! Redibo tibi polliceor. Flamma te duce...

–... et Lux cave Te! – válaszolta a lány és apjának karjaiba zuhant, utána pedig a kis vadászgőrény nyomába szegődött.

A Holland keze ismét elmerült a hosszú kabátban, és egy természetes fegyvert vett elő, mely bármennyire is emlékeztetett a régi idők kovás puskáira, a modern idők vívmánya volt. Gyomrában rengeteg pusztító erővel és tűzzel. Másik kezében pedig izzó keresztjét szorongatta. Közben Tompafog elmerült a rendetlenségben, majd, miután megtalálta a keresett ragasztószalagot, beizzította pisztolyát. A páros harcra készen állt az ajtóban.

– Én már nem vagyok az, aki régen voltam – szólalt meg Tompafog.

– Egy szörnyeteg mindig szörnyeteg marad. – S kiléptek a L.U.P.U.S.-131 felszínére.

A kint tomboló vérfarkastömeg már körbezárta a hajót. A környező sziklák, kiszáradt fák és hatalmas, kiüresedett csigaházak, melyeket egykoron a hold lakói tudhattak magukénak, hirtelen vérszomjas szörnyek vadászterületévé váltak. Éhesek voltak és dühösek.

Miközben elindultak az űrhajó hátsó feléhez, a hajtóművek irányába, a páros árgus szemekkel figyelte a nyáladzó állkapcsok és villogó szemek erdejét.

Fegyvereiket készenlétben tartva haladtak. Néha rácsodálkoztak egy-egy kiber kiegészítőre, melyeket még emberi alakjukban szereltek fel. Szakadt ruhadarabok, rongyos kabátok emlékeztettek a régi, földi életükre. Egykori családapák, -anyák, munkások, politikusok, gazdagok és szegények, gyerekek és idősek vették körbe Tompafogat és a Hollandot sújtásra kész karmokkal és tépésre alkalmas állkapcsokkal.

Aztán egy szörnyű vonítás hasított bele a hold légkörébe.

A fenevadak serege megindult. Morogva, hörögve, üvöltve rohantak prédáik felé, hogy elharapják azokat a vérdús torkokat. Egymást taposva törtek egyre előre. Ám a két űrkalandor sem okozott csalódást! Puskáik halált ontva magukból sülték el egymás után. Zöld és piros csóvákat festettek a levegőbe, ahogyan leterítették az éhes farkasokat. Ez a megoldás egészen sokáig jónak bizonyult, ám mikor elértek az energiaközpontjához, túlságosan közel kerültek a szörnyetegek.

Tompafog villámsebességgel ott termett az elszakadt vezetékeknel, melyek szikrázva lógtak ki a megsérült hajó oldalából. Azonnal ragasztószalagot fogott, és elkezdte helyretenni a vezetékeket, miközben a Holland pisztolyával és félelmetes keresztjével szállt

szembe a vérfarkasokkal. A vibráló pengék úgy vágták le a fejeket és a karokat, akár kés a vaját. Halálhörgések és csatakiáltások mosódtak egybe a hold szelének halk suhogásával.

Odafent a lövegtoronyban kinyílt egy csapóajtó, és megjelent benne a kis Holdprém és Mary. A vadászgőrény ügyesen felkapaszkodott a vezérlőre és megnyomva egy gombot, aktiválta a helyiség védelmi rendszerét. Utána elbújt a számítógépek alá a lánnyal együtt.

Mikor Tompafog végzett a vezetékek javításával, megfordult, hogy szövetségesével együtt visszamenjen a hajóra, ám ekkor váratlan dolog történt! A harc hevében a Holland nem vette észre, ahogyan egy bestia felmászik az egyik közeli csigaházra, és elrugaszkodva ráveti magát. Mind a ketten a földre kerültek, s abban a pillanatban irdatlan erejű állkapcsok fúródtek a férfi vállába. Éles karmok téptek bele hátának húsába. A Holland elveszni látszott.

A Világúr Vándorló Vámpírja ekkor éktelen haragra gerjedt! Szemében felizzott valami. Valami, amit már régen nem érzett. Ujjainak végéből félelmetes karmok nőttek, és egyetlen szökkenéssel a fenevad mellett termett. A kéz belevájta a hatalmas lapockába, és megragadva a gerincoszlopot elhajította a vérfarkast letarolva közeledő társait. A következő szörnyeteg sem volt sokkal szerencsésebb: karcsapása elől hősünk fürgén kitért, majd erősen megragadta és szemfogait a szőrös nyakba vájta. A dühödött vér, mi közel öt éve forrt azokban a vad erekekben, most Tompafog torkán csúszott le, erőt adva számára.

Aztán bevetette magát a rémségek közé, hogy megtizedelje őket.

Végül, milyen gyorsan erőt merített, olyan gyorsan távozott is belőle a vér dühe. Megannyi karom és fog tépett bele sápadt húsába, miközben egyre nagyobb túlerővel nézett szembe. A benne élő szörnyeteg elbújt, de ahogyan megmutatta foga fehérjét, elbújt. Maradék erejét arra használta, hogy visszaroanva szövetségeséhez felkapja azt a hátára, és bevesse magát az űrhajóba.

A lezáródott ajtót egyre csak püfölte a mérges öklök rengetege. Tompafog letette a vezetőfülke elé az erőtlen Holland testét, aztán behuppant a székbe, és nehézkesen ugyan, de a magasba emelte a gépet. A vérfarkasok egymásra mászva próbálták elérni a hajót, de végül mind visszahulltak a földre. Az éhség és a magány holdjára.

Kivéve egyet! Egy fiatal bestia beférkőzött a hajó rakterébe. Ám ahogyan eltávolodott a Hold bűvös vonzásából, a hosszú éves átok elillant és visszaváltozott emberré. Gyengén és fájdalomtól gyötörtén hullott a földre, szinte fel sem fogva, mi történt vele.

Tompafog kimerülten süppedt bele a puha székbe. A láng, ami egy pillanatra fellobbant, most ismét kihűlt. Csizmák kopogása hallatszott az ajtó felől. A Holland volt az, kezében a keresztrel. Ám az nem izzott. Nem csinált az semmit. Gazdája inkább erőtlenül leült az ajtóban és próbált pihenni. Holdprém és Mary lépett be ekkor a folyósóra, a kislány könnyes szemmel rohant oda az apjához, akit szorosán megölelt.

Az erős kezek gyengéden fogták körbe őt, s mindkettejüket elöntötte a nyugalom. A szörnyvadászba pedig valami olyan felismerés hasított, melyet legszívesebben letagadott volna.

A hajó csendesen landolt a Jupiteren. Felnyílt az ajtaja, és a Holland lányával kézen fogva lelépett Tompafog űrszekeréről. Tompafog is végignézte ezt, mikor a férfi levéve a szemüvegét, hősünk szemébe nézett.

– Amit mondtam, hogy ha a hajó felszáll, megöllek. Nem teszem meg. Most nem. Megmentetted az életemet.

– Tehát a szörnyeteg mégsem marad szörnyeteg?

– De. Azok a bestiák körbevették minket. Vámpír vagy, nem egy csodatévő. Valahogyan mégis kiszabadultunk onnan.

Úgyhogy egyet megígérek! Most nem öllek meg, de ha a legkisebb okot is adod rá, én ott leszek. Végezni fogok veled! – Azzal a sebesült és szakadt szörnyvadász hátat fordított, és lányával együtt elindult az ellenkező irányba.

Tompa fog, a szintén sebesült és szakadt vámpír pedig mindent végignézte. „A hajó nélkülem is elindult volna!” – fogalmazódott meg fejében a frappáns utolsó szó, de nem csúszott ki a száján. Inkább csak halkán becsukta az ajtót, beindította a gépet

és elrepült. A potyautas pedig mindezt lenről végignézte, és a Holland után pillantott. Végül elszaladt menedéket keresve a közelő éjszaka elől.

Holdprém gazdájának nyakába csavarodott. Izgatottan mako-gott, de Tompa fog nem figyelte rá. A történeten gondolkozott és azon, amit tett. Vajon mi kezdődött el? Visszatérhet-e belé a sötétség? Félnie kell-e tőle bárkinek? Vagy ami fontosabb: félnie kell-e magától? S az úrhajó elindult újabb kalandok után kutatva.

Carun

Unatkozó sötét nagyúr

Métely, a Sötét Nagyúr elégedetlenül fészkelődött koponyákból emelt roppant trónusán. Unatkozott, de nagyon. Az órák lassan teltek, az ő türelme pedig rohamosan fogyott. Sisakrostélyához emelte hordozható kristálygömbjét, belesutogta az 555-321-Abrakadabra varázsszót, és várt. A gömb belsejében gomolygó haragos-lila füst csengettyű formába rendeződött.

– Halló! Halló, Saru! Ott vagy, te vén kuruzsló?

Pár másodperc múlva megjelent az őszöreg varázsló csuparánc arca.

– Igen, Nagyúr? Miben állhatok a szolgálatodra?

– Unatkozom, Saru. Mondd már, mi hír a hőseinkről! Eldöntötték végre, hogy mikor támadnak meg minket?

– Még nem sikerült közös nevezőre jutniuk. Úgy gondolják, hogy nincs elég információjuk egy ilyen akció kivitelezésére.

– Az meg hogy lehet? Nem csinálták meg a kovács küldetését?

– Elindultak az általunk adott nyomon, hogy megmentsék a lányát, de aztán...

– Hadd találjam ki: az a kis fruska nem adta át nekik a naplót, amiben részletesen leírtam a trónterembe vezető titkos járat helyét. Vagy tán elvesztette?

– Nem egészen, Nagyúr. Az úgy történt, hogy a kovács küldetése helyett inkább elmentek mulatni a tavernába.

– Szép, mondhatom! Hát miféle hősök ezek?

– Attól tartok, hogy nem épp a legeszesebbek. Manapság elég silány a felhozatal.

– Mi van a rájuk küldött mester-orgyilkossal? Legyőzték? Kifosztották a hulláját? Megtalálták nála a palota belépő jelszavát?

– Az úgy történt, hogy... nos, az egyikük ezt a bizonyos gyilkost feleségül vette.

– Ott volt még a rejtjeles üzenet; azt már csak sikerült megfejteniük!

– Igen, Nagyúr!

– Pompás! Akkor bármelyik pillanatban itt is lehetnek!

– Ugye mondtam, hogy ezek a mai hősök elég... egyszerűek.

– Igen? Mít akarsz ezzel?

– Az üzenetet megfejtették, de rosszul. Azt hiszik, hogy egy sütemény recept; nyitottak is egy pékséget a piactéren.

– Tényleg ezek voltak a legjobbak, akiket találni tudtál, Saru?!

– Sajnálom, Nagyúr, de ilyen ez az új hős-generáció.

– Rendben, akkor csináljuk másképp a dolgot. Írunk nekik egy új üzenetet: egyszerű mondatokkal, sok felkiáltójellel. Semmi titokzatosság, nulla rébusz. Mit szólnál ehhez?

„Hősök! Az örök szabadságon! Kulcs a lábtörő alatt! Sok-sok kincs!!! Gyertek, küzdjünk meg!

Aláírás: Sötét Nagyúr”

– Hmm... Nem fog ez rossz fényt vetni rád, Nagyúr? Az egész olyan kétségbeesettnek hangzik.

– Ugyan már, Saru! Rám aztán ne mondja senki, hogy nem adok a mai hősöknek egy esélyt!

Krómer Ágnes Az éj karjában

Lassan hófehér unalomba burkolózik a táj, kint köd szítál, csend burkolja már a határt. Ki tudja, mit rejtett a zaklatott szívek moraja, a szürkületi csendben hallod, kattant a zár. Felettünk kormos fellegek lebegtek vígan. Nem kacag a gyermek, az özvegy sem sír, függönyök mögött elfáradt testek alszanak. Minden szívdobbanásunkért hálát adtunk, féltő karjaiban ringat el minket földanyánk. Morpheusz tőlünk jéghideg álmokat rabolt, Aftiel, Te nem vagy már sehol, csak a csend. Ő itt maradt velem, átölelt és velem maradtam.

Mara Szeretek mindent

Szeretek mindent, ami kopott, ősszel a rusztikus parkokat. Zománc edényeit az égnek, tavait a hulló levélnek. A kérezkodó szőlőszemet, mi kedvünkre ont édes levet. A piruló vadrózsabokrot, utolsó virágokból csokrot. Varázsát a kései napnak, szomorú képét önmagamnak.

n13

A nap, amikor majdnem meghaltam

Azon a szürke, borongós, októberi napon korán sötétedett. Itt fent északon az évnék ebben a havában a nap már nem tud áttörni a sűrű, szürke fellegeken. A félhomály és a teljes sötétség órái váltogatják egymást. Vannak, akik nem bírják sokáig, de én jól elvagyok.

Már reggel tudtam, hogy a falusiak keresnek, és meg akarnak ölni, mert hajtóvadászatot rendeztek. Hallottam, ahogy az éhes kutyák vadul csaholnak, láncukat tépik, és fogaikat csattogtatják. Egyébként utálok a kutyákat – undorító szolganépség. Nem mondom, eléggé be voltam tojva, de szerintem ők is. Mégis makacsul utánam jöttek, nagyon a begyükben voltam. Ezek a parasztok mindenáron a vesztemet akarták. Ekkora felhajtást csinálni azért a tudóbajos tehénért?

Egy régi, elhagyatott házban húztam meg magam a falu szélén, nem messze a folyótól. Rossz híre volt, azt rebesgették, hogy az Őrült Molly szelleme kísért minden áldott éjszaka, amióta a sátán parancsára baltával megölte, majd feldarabolta a férjét és három pici gyermekét. Hogy ebből mi igaz – a fene tudja. Egy jó ideje már elhagyatottan állt, az udvart felverte a gyom.

Azt hittem, ide már nem mernek utánam jönni, de tévedtem. A kutyák szagot fogtak és követtek. Ahogy kilestem a korhadó deszkák résein, láttam, hogy a parasztoknál fegyverek vannak, fejszék, kaszák, vasvillák. Lőfegyvert csak két-három embernél láttam. Az egyik, egy magas, fekete köpenyes lehetett a vezérük. Ő ment elől, és éppen élénken magyarázott a többieknek valamit. Tizenöt embert számoltam meg, no meg a kutyák, és ménkü nagy zajt csaptak, amikor a fáklyáikat meggyújtották. Szerencsémre három részre váltak szét. Az első csapat kint maradt a kutyákkal az udvaron, és körbevették a házat, a második csapat a földszinti részt kutatta át, a harmadik csapat meg a fekete köpenyessel az emeletre sietett.

Én egy darabig a konyhában, az ajtó mögött rejtőztem, de aztán csendben a harmadik csapat után osontam az emeletre. Sikerült is az utolsó embert hátulról úgy elkapnom, hogy a többiek nem vették észre. Könnyen leszakadt a feje, nyikkanásnyi ideje sem volt. Igaz, a falat jól összekente a vérével. Testét az egyik szobaajtó mögé rejtettem, hogy idő előtt ne vegyék észre. Még négyen voltak rajta kívül. Én tisztán élesen láttam őket, de ők csak a fáklya fényköréig láttak.

– Hé, hol van Jack? Nem láttátok?

– Biztos elkapta! Nem lett volna szabad szétválnunk.

– Menjünk vissza a többiekhez!

Gyertek! Gyertek csak felém! – gondoltam gonoszul.

Lassan én is elindultam. Megfeszített izmaid acélrugóként löktek előre, és egy hatalmas ugrással ott termettem közöttük. Iszonyú visítás hagyta el a torkukat. Kegyetlenül téptem, marcangoltam őket, mint egy vadállat. A padló sikamlós lett a vérüktől. Három percig sem tartott az egész. Az egyik – a fekete köpenyes – még nyöszörögve vonaglott a padlón, de gyorsan rátapostam a fejére, és az úgy szétrepedt, mint az érett görög-dinnye. Megkönnyebbültem – eddig nem volt nehéz dolgom. Hirtelen sietős lépteket hallottam a lépcsőfeljáró felől, a második csapat volt – biztos meghallották a dulakodás zaját.

– Erre, gyorsan!

– Te mocskos állat, most megdöglesz! – hallottam egy érces kiáltást, majd fegyver dörrent. A golyó centikre húzott el a fejem mellett. Menekülőre fogtam a dolgot, és széleseben beiramodtam a következő sötét folyosóra.

– Te látod, Tim?

– Merre van? Eltaláltad?

– Ūristen! Nézzétek, mit csinált a többiekkel! Mondtam, hogy nagyon erős és rohadtul veszélyes. Mindenkit megölt!

– Gyerünk utána, kapjuk el!

Magamban jót nevettem, ahogy a sötét, omladozó folyosón elszaladtak alattam, ugyanis a folyosón felugrottam, és szétfeszített karjaimmal megtartottam magam jó másfél méterrel a fejük felett. Aztán, ahogy elmentek, leugrottam, és a menet végén sántikáló, szakállas férfinak is megpecsételődött a sorsa.

– A rohadt anyját! Elkapta az öreg Hanselt! A fenébe, lőjétek már le!

– Hova lőjünk? Nem látunk semmit!

Ezzel adtak egy ötletet. A sötétséget, a gyorsaságomat, no meg a meglepetés erejét kihasználva elrohantam mellettük, és kikapartam az égő fáklyákat a kezükből, majd azzal a lendülettel kihajítottam az ablakon. Az üveg csörömpölve kitört, és hideg fuvallat csapott be. A folyosóra vaksötét borult.

– Ūristen! Nem látok semmit!

– Itt van! Fussatok, ha kedves az életetek!

Nevetséges látványt nyújtottak, amint a sötétben vakon tapogatóztak, és rémülten, megzavarodva forgatták a fejüket. Közéjük vetettem magam és módszeresen, egyenként végeztem velük. Volt, amelyiknek a karjait téptem ki, volt, akit a saját beleivel fojtottam meg.

Szörnyű ámokfutásomból a füst kesernyős szaga zökkentett vissza a valóságba.

Aha! Szóval rám gyújtottátok a házat!

Már nem csak a füst volt erős és fojtó, hanem mindenhol panaszos, piros lángnyelvek kezdtek előtörni. Panaszosan felüvöltöttek. Kint a kutyák is azonnal rázendítettek. A kitört ablak felé rohantam, majd kiugrottam. Egy puska dörrent, és égő nyilallást éreztem a bal vállamban.

– Igen, eltaláltam! Eresszétek rá a kutyákat! – ordította valaki.

Nagytestű, fehér kutyák voltak, talán argentin dogok. Azonnal körbevettek, és dühödten köröztek körülöttem, miközben vállamból ragacsos, fekete vér szivárgott.

A puskás fickó újra lőni fog, és ilyen közéről nem fogja elhibázni – gondoltam keserűen.

A legnagyobb kutya eközben rám vetette magát, és pont a sebesült vállamba mart. Felüvöltöttem fájdalommban, majd az ép kezemmel letéptem magamról a negyvenkilós bestiát, és az emberek felé hajítottam. A puskást találtam el, és a kutyával a földre estek mindketten. A kutya panaszosan nyüszített, megpróbált, de nem bírt lábra állni. A férfi a földön a fegyverét kereste. A fájdalom megsokszorozta az erőmet, és ordítva lerohantam őket. A harc nem tartott soká, az adrenalinlöket szörnyű lidércé változtatott. Tíz perc múlva már újra csendes volt a

kísértetház kertje. A telihold és az égő épület rőt fénye megvilágította a küzdelem helyszínét. A fű lucskos volt az alvadt vértől, és mindenféle megcsönkített holtestek heverték. Egyedül csak én voltam életben, de elég cudarul néztem ki. Több sebből véreztem, és a vállam is kutyául sajgott. Szerencsére csak átment rajta a golyó. Máskor is lőttek meg, de az nem fájt ennyire. Míg ezen tűnődtem, lenéztem a puskás férfi tetemére. Kezében még mindig a puskáját szorongatta görcsösen, feje pár méterrel odébb bámult rám. A töltények szanaszét heverték a fűben, és furcsán

csillogtak. Egyet kíváncsiságból felvettem, de azonnal el is ejtettem, mert csúnyán megégette a kezem.

Ez bizony ezüst.

Ha kicsit pontosabban céloz, akkor nekem annyi. Gondolatban hálát adtam a sötétség fejedelmének pokoli szerencsémért, majd egy belső kényszertől hajtva felvonítottam a telihold sápadt pofájába, aztán nagy ugrásokkal eltűntem a lidérces októberi éjszakában.

Mortelhun

Halloween immár...

Valahogy soha nem szerettem a Halloweent. Olyan erőltetettnek tűnt, olyan művinek. Igen. Olyan műanyag volt az egész. Persze, ha az eredetére gondoltam, az igen izgalmasnak hatott, mármint gondolok itt az ősi mitológiai kezdetekre, de ami mára lett, az már több volt, mint unalmas. Így aztán ez a halloween estém is úgy indult, mint az összes többi: pattogtattam egy csomag kukoricát, kivettem a hűtőből egy hatos csomag sört, és nekiláttam keresni valami film klasszikust. Ahogy a VHS kazeták között böngésztem, a későőszi-koraesti szürkülethez egyre inkább kezdett beszűrődni a gyermekek kacagással teli zajongása. Elkezdtek hát a cukorkák gyűjtését. Én persze nem szerettem, ha hozzám is jönnek, ezért teljesen besötéltettem és a csengőt is kiiktattam. Persze attól még kopogni tudtak, de az még mindig barátságosabb volt, mint a csengőm visítása. Szóval böngésztem a filmek között, és kezembe akadt az Éjjéli cowboy című zseniális alkotás, főszerepben Jon Voight és Dustin Hoffman. Szerettem ezt a filmet, bár egy cseppet sem volt valami vidám alkotás, de nem is kell egy filmnek viccesnek lennie ahhoz, hogy jó legyen.

Úgy egy félóra telhetett el a filmből, amikor is az első csapat gyerek megérkezett az ajtóm elé. Kopogtattak, de hiába. Mondjuk, azt nem tudtam megérteni, hogy miért kell ezt minden évben eljátszani, hiszen a környéken mindenki tudja, hogy ilyenkor nem nyitok ajtót senkinek. Nos, ha már megérkezett az első csapat, én meg bontottam egy doboz sört. Élvezettel kortyoltam bele, és hagytam, hogy átjárjon az üzenete: szard le! Én pedig leszartam. A legjobb megoldásnak az tűnt, ha minden gyerekcsapat után bontok egy sört.

Éjjélkor már a harmadik hatos csomagot bontottam. Ezen az estén igen aktívak voltak a gyerkőcök, de én nem bántam. Aztán, ahogy lenni szokott, a nevetgélő gyerekeket lassan felváltották a részeg fiatalok. Innentől kezdve italos ricsajozással volt tele az éjszaka. Mondjuk, ez sem zavart igazán. Betettem a Keresztapa című filmet, és fáradtan dőltem el a díványon. Lusta voltam felmenni a szobámba, gondoltam, itt is alhatok, mi baj lehet? És ahogy egyre inkább hatott a sör, jómagam is egyre mélyebbre zuhantam az álmok mezején. Nem tudom, mennyi idő telhetett el, tíz perc vagy két óra, amikor iszonyatos csörömpölésre ébredtem.

– Mi a fasz...? – Mindösszesen ennyit bírtam kinyögni, ahogy félkómásan próbáltam rájönni, honnan is jöhetett a zaj.

Feszülten hallgatóztam. Az utcán még mindig zajlott az élet, ám a lakásban csönd honolt, a tévét kivéve. Valami eltörhetett? Vagy talán valamelyik ablak tört be? Morgolódom kászálódtam fel, és abban a percben ismét hallottam valamit. Immár a konyha felől, ebben biztos voltam. Olyan volt, mintha üvegtörmelékek között lépkedne valaki.

– A kurva anyád – mormogtam, és bizonytalan léptekkel indultam a konyha irányába.

Villanyt direkt nem kapcsoltam, gondoltam, meglephetem azt, aki bent van. Mármint meglepem, és még jól pofán is baszom, mert nem zavar, csinálja az utcán az ordenáré dolgait, de az, hogy bebassza az ablakomat, és még idebent nálam otthon is érzi magát, az már több mint szemtelenség.

Ahogy a konyhához értem, a zaj nem csitult, mintha valaki össze-vissza bolyongott volna odabent. Meglapultam és belesettem. Igen meglepődtem. Egy lányt láttam. Olyan hús, maximum huszonkét éves lehetett, rajta valamilyen druida jelmez, és láthatóan azt sem tudta, milyen rendezvényen van.

Köhintettem halkan, hogy észrevegyen. Nem reagált. Csak bizonytalanul lépkedett hol jobbra, hol meg balra a helyiségben.

– Jó estét, kisasszony! – köszöntem rá immáron határozottan.

Felpillantott, bár elsőre nem vágta, hogy ki is szól hozzá és honnan...

– Itt vagyok!

Rám nézett. A tekintete álmatag volt, a szeme méregzöld, az arca kislányosan bájos, és mellé ijedt.

– Én... én... sajnálom, azt sem tudom, hol vagyok.

Hangja remegett, enyhén sírós volt. Nem tudtam mit kezdeni a helyzettel, így inkább körbenéztem. Az látszott, hogy az ablak kívülről tört be, azt viszont nem tudtam kideríteni elsőre, hogy a lányt bedobták rajta, vagy ő törte be, és úgy jutott a konyhámba. Sérülés nyomát nem láttam rajta. Felsőhajtottam.

– Mi történt? – kérdeztem fáradtan.

– Nem tudom – suttogta bizonytalanul maga elé, majd megingott, és mielőtt elkaptam volna, eldőlt, mint egy zsák krumpli.

Esés közben a fejét bevverte a konyhabútorom sarkába, majd puffanva a padlóra esett. Odarohantam, de csak annyit tudtam megállapítani, hogy nincs magánál. Ájultan hevert a padlón, a homlokán egy pukli jelezte, hogy bizony elég erősen megütötte.

Felemeltem a földről, és meglepve tapasztaltam, hogy könnyű. Mármint nagyon könnyű. Mintha csak egy kiló kenyeret kaptam volna fel az asztalról. Nem tudtam, mitévő legyek. Így aztán, hogy magamnak és neki is időt nyerjek, úgy döntöttem, felviszem a szobámba, majd mentőt hívok.

Amint felértem vele, lefektettem az ágyamra, és próbáltam bármiféle iratot vagy telefont keresni nála, hogy rájöjjen, ki is lehet ő. A mentős ötletet időközben elvettem, mert a szobám felé felúton elkezdett magához térni. Gondoltam, majd megbeszelem vele, hogy hogyan is érzi magát, és mit is szeretne. Szóval keresgéltem, hogy rájöjjen, ki is ő, de semmit nem találtam.

Lassan kinyitotta a szemét, miközben mélyet sóhajtott. A leheletének az illata olyan volt, mintha mentát és fahéjat keverték volna alpesi gyógynövényekkel. Talán valami természetes tudatmódosító lehetett, másra nem tudtam gondolni. Vagy ez az illat a jelmezének a része? Átfutottam a tekintetemmel a mohazöld ruhát és a hajába font növényeket, a lábán pedig saru volt. Oké.

Ennél autentikusabb ruhát nemigen láttam az utóbbi években ezen az ünnepen.

– Hogy vagy? – kérdeztem, mert láttam, hogy engem néz.

– Megmaradok – suttogetta, majd gyengéden megfogta a tarkómat.

Ezen a ponton zavarba jöttem.

– Hogy hívnak?

Nem válaszolt, csak fogta a tarkómat, és mélyen a szemembe nézve elmosolyodott.

– Oké, hagyjuk – mondtam neki –, hívjak egy taxit?

Megrázta a fejét, majd lassan lehunyta a szemét, és éreztem, ahogy a kezét ráfeszíti a tarkómra, és elkezd húzni maga felé. Mit akar? Bár sejtettem, tudtam, ez nem helyes, hiszen azt sem tudom, kicsoda is ő, illetve ha be van kábítózva, akkor nem tudja, mit is csinál, és ezt én nem használhatom ki.

– Csókolj...

– Tessék? – kérdeztem vissza.

Válasz helyett határozott mozdulattal húzta rá a számat a szájára, és gyengéden megharapta az alsó ajkamat, majd a nyelve hegyét kidugva végignyaltta azt.

– Ez talán nem helyes... – suttogettam zavartan, de éreztem, ezt a csatát már akkor elvesztettem, amikor még el sem kezdődött.

Hosszan és határozottan csókolott, miközben a kezemet behúzta a combjai közé, ahol azonnal felfedeztem, hogy nincs rajta bugyi. Nemi szerve forró volt, nedves és szó szerint duzzadt volt és lüktetett. Fél perc alatt elővarázsolta a nadrágomból, amit kellett, és olyan erővel fordított a hátamra, ami egy férfinak is a dicséretére vált volna. Lágyan rácsúszott a szerszámra, és úgy éreztem közben, mintha a vaginája külön életet élne. Ahogy rajtam ült, levette a ruháját, és megláttam, hogy a teste tele van tetoválva, még hozzá nem is akármivel, hanem hegetoválásokkal. A legmeghatározhatatlanabb, legbizarrabb minták futottak szerte a testén, mintha valami fa vékonyka gyökere fonta volna azt be. Vagy pedig indák. Ahogy lovagolt rajtam, egyszer csak intett a kezével. A szobámban a villany, mintha nem is lenne, lekapcsolódott. Vagy csak elsötétült? Vagy valami árny takarta ki a fényt? Magam sem tudtam. Persze meg kellett volna ijednem, de a lány olyan kéjben részesített mindeközben, hogy nem is vettem tudomást ezekről az apróságokról. Az arcába néztem, és ő visszanézett rám. Tekintete rezzenéstelen volt, a szeme mintha a lelkembe fúrt volna. Ahogy lentebb tekintettem a testén, vagy a félhomály vagy a képzeletem játszhatott velem, de mintha a hegek megmozdultak volna.

Elkezdtek tekeregni, mint a kígyók. Odalent pedig éreztem nemsokára, „megérkezek”.

– Kihúzzam vagy védekezel...? – Kérdésem bizonytalan volt, hangom halk és rekedtes.

Válaszul csak egy mosolyt kaptam, ám az eddigi szép, tökéletes fogak most olybá tűntek, mintha hegyesre lettek volna reszelve.

– A sör – gondoltam, ez csakis a sör utóhatása lehet.

Aztán azt éreztem, valami csiklandozza az oldalamat. Odanéztem. A hegek elkezdtek letekeregni a testéről, és elkezdtek átkúszni az én testemre. Ekkor a kéjbe pánik vegyült, de bassza meg, tetszett maga az érzés. Egyre vadabbul lovagolt, és egyre vadabbul löktem én is őt alulról. Behunytam a szemem. Szinte élveztem, hogy az én testem eme behegedt sebek által az övéhez kapcsolódik.

Amikor a két kezével a mellkasomhoz ért, mintha valami sikamlós és ragacsos nedvességet éreztem volna a tenyerén. Kinyitottam a szememet. Sikítani akartam, de hang nem jött ki a torkomon. A lány az aktus közben rohadni kezdett, miközben a húsindák foglyul ejtettek engem. Láttam, ahogy lassan mállik le az arca, és a szeme is opálos lett és kocsonyás. Alul a forróság lassan hűlni kezdett, és a helyét az elmúlás hűvöse vette át. Mellkasa leszakadt, előrekonyult, és látni engedte megbarnult bordáit, és mögöttük a feketés, levedző, rothadó tüdejét. Sikoltva élveztem, miközben átadtam magam az elmúlás eme jelenésének. Ahogy eléveztem ebbe az élő, ám mégis halott rettenetbe, a halál csendben magába szívta a testemet, a lelkemet és a tudatomat, jómagam egy penészes jelenés lettem a szexjelenet fölött, amely immár alattam zajlott. Én lebegtem a plafonhoz közel, miközben azt kellett látnom, hogy az ajtómon több rothadó lény jön be a szobámba, és a lánnyal az élen az én testemből lakmároznak. Előzőnlötték a szobámat. A lelkem ordítva sírt, s közben minden elsötétült.

És, hogy most mi is van? Hát helló, lám változnak az idők, és én is velük változok. A halloween immár a kedvenc ünnepemmé lépett elő. Bizony mondom, sok mindenre rádöbentett az a bizonyos éjszaka úgy öt évvel ezelőtt. Immár élvezettel járom az utcákat, és szedek fel csajokat, vagy vegyülök el a zajongó tömegben, hogy aztán házakba betörve én legyek mégis az áldozat, mely végül áldozatot szed. És hogy mi is volt ez az egész? Mi is történt velem valójában? Talán egy következő történetben ezt is elmesélem.

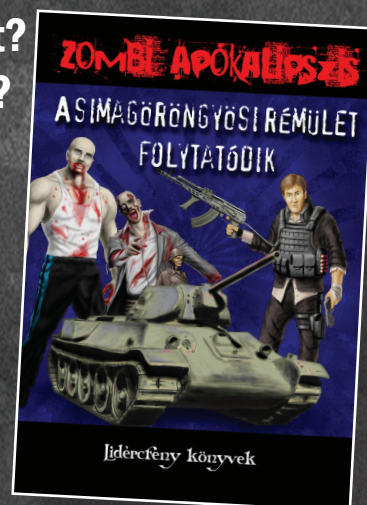
Addig is: Happy Halloween!!!!

**Unod már halloween komorságát?
Az unásig ismételt horrorfilmeket?**

**Inkább olvasnál valami olyat,
ami ugyan horror, de mégis
szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis
neked szól!**

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Sren Tilesh

Egyszer elviszlek oda...

Feszülten ültünk egymás mellett. A lány egy szót sem szólt, mióta majdnem elüttük azt a részegét.

A kétsávosról kanyarodtunk le éppen egy csendesebb útra a külvárosban. Ideges voltam. Asha szokás szerint nem hagyott időt a döntésre. Amikor felhívott, már a vonaton ült, mehettem érte az állomásra, pedig ki nem állhatom, ha lépéskényszerbe hoznak. Kezdtém volna fejtegetni, mennyire nem volt ez korrekt tőle. Rémlett a sarkon álló tábla, amely egy négykézláb mászó embert ábrázolt. Sajnos nem számít ritkaságnak az efféle jelzés az éjszakai mulatókkal zsúfolt külterületen. A következő pillanatban, akárha az ábra testesülne meg, előttünk termett a pasas: térden-tenyéren imbolyogva, báván meredt a viharosan közelgő kocsii hűtőrácsára.

Beálltam a fékbe. Felsikoltottak a kerekék, és a lány is melletttem. Vártam a puffanást előlről, de hátulról is, mert biztosra vettem, hogy az utánam haladó beleszáll a csomagtartóba. Csodával határos módon egyik sem következett be. Kiszálltam az autóból – a szemem sarkából láttam, hogy a mögöttem lévő sofőr bizonytalanul bár, de ugyanezt teszi, és konstatáltam, hogy az utolsó pillanatban félre tudta kapni a kocsija orrát. Előre rohantam. A részeg talán három centire térdelt a rendszámtáblától. Középkorú, vékony férfi volt. Vigyorgott, mint a töklámpás, és nehezen forgó nyelvvel közölte:

– Hijnye, kisanyám... jobb a löghárítottod, mind a kosidé!

– Elmész te a büdös franca! – kaptam el a grabancát, és felrántottam az aszfaltról. – Meg akarsz döglenni?!

– Meccsoda tüzes menyekes! – röhögött, és a mellem felé csápol. – Ne ráncigájjá mán, asszony! Gyere inkább egy körre, mekszelidítlek, tudom!

Szerencsére közben utolért a másik vezető, és barátságos, de határozott mozdulattal megfogta a vállamat.

– Ne bánts, kedves, nem ér annyit! – mondta. – Maga meg ballagon el a kijózanítóba, jóember! – vezette le az útról a szesnyákot. – Hogy lehet valaki délelőtt tízkor merevrészeg?

– Hát úgy, hogy ivott – mormoltam, és csúnyákat gondoltam a naivitásáról; de azért csodálattal figyeltem, ahogy pillanatok alatt elrendez mindent. A piás polgárt, akinek azóta sem állt be a szája, átadta a mulatóból kilépő, kevésbé ittas haverjának, odaszólt a báméskodóknak, hogy minden rendben, széles gesztusokkal megfontolt előzésre intette az autóink mögött feltorlódtott sor vezetőit, és még arra is volt ideje, hogy hozzám forduljon:

– Jól van? Tovább tud menni?

Bólintottam, köszöntem a segítségét, és visszaültem a kocsiba. Nem voltam jól, de tudtam, kell még egy izmos negyedóra, mire kijön rajtam az ijedség. Addig jó lenne kiérni a városból.

Ahogy behúztam az ajtót, még hallottam a részeg összefüggéstelen, ám továbbra is nekem címzett mondanóját: Mekbánod még, hogy nem gyöttél, tubicám! Én biztos nem köveznélek meg!

– A tábla jelezte, és ő tényleg ott volt – hebegte Asha, amikor elindultunk.

– Igen – feleltem fogcsikorgató türelemmel –, erre valók a jelzőtáblák, tudod?

Annyira már ismert, hogy nem érdemes forszírozni a társalgást, ha ideges vagyok. Vádló pillantással illetett, de visszanyelte a mondanóját, én pedig direktbe kapcsoltam.

Haladtunk a keskeny, csendes utcákon. A kertváros barátságos hangulata ideiglenesen megnyugtató, és bár a mellkasomban még mindig fagy terjengett, baj nélkül elértünk oda, ahol elfogytak végre a házak. Egy néptelen buszmegállóban félrehúzódtam, és rágyújtottam. Remegett a kezem. Asha cidrizett melletttem.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Persze, ne parázz már! Senkinek sem esett baja. Mindjárt lemegy rólam a dili, és hazamegyünk.

– Nem igaz, hogy nem látod az összefüggést! – nézett rám megrovóan. – Amikor elindultunk az állomásra, ott volt az a munkás... Nem emlékszel?

De igen, emlékeztem. Kénytelen voltam lassítani, mert az út mentén munkavégzésre figyelmeztető jelzőtábla állt. Még el is mosolyodtam közismert, egyszerű szimbolikáján. Apró, fekete emberke ás.

A kanyar után meg is láttam az illetőt. Hasonlított a jelre, ami előzőleg felhívta rá a figyelmet: kistermetű volt, sötét bőrű, és egy földkupac mellett állva ásott. Alighanem úthiba helyén egyengette a talajt javításhoz, mert a kupac mellett aszfaltdarabkák is hevertek.

– Látod ezt? – kérdezte Asha.

– Nem, vak vagyok – dünnyögtem. Mint oly sokan mások, én is megőrülök tőle, ha evidens dolgokra kérdeznek rá. Kikerültem a szorgos fekete emberkét, és gyorsítottam.

– Ne légy már ilyen! – Asha úgy döntött, nem hagy békén. – Vajon miért volt egyedül?

– Jézusom, Ash! – forgattam a szemem. – Mít tudom én?! Visszamenjek, megkérdezem tőle, miért nem hozta el a feleségét? Nem tök mindegy, ha egyszer rég eljöttünk mellette? – A múlt, az múlt, ha csak egy perce hagytuk is magunk mögött: mi értelm vacakolni vele?

– Sehöl sem láttunk narancssárga autót, útjavítókat... Kat, engem a hideg ráz attól, hogy egyedül van!

Valóban, a város és az állomás közötti kietlen, lepukkant gyárakkal és elhagyott telephelyekkel megszórt területen furán hatott az egy szál magában lapátoló emberke. Majdnem kísérteties volt: mint a filmekben, ahol az elhagyatott helyek magányát csak fokozza a háttérben átsiető figura. Mégsem tulajdonítottam jelentőséget ennek; Ashával sem álltam le vitázni róla. Minek?

A tétován motozó emlékek szerettek volna egységes képpé összeállni, és figyelmeztetni valamire, de a kialakulni készülő montázs érzékeny pókhálóját szétépte Asha újabb megjegyzése:

– Aztán az autó az előzni tilos-jelzésnél...

– Igen, és te is vigyorgtál velem együtt, mert rögtön a szókéknek szóló aranykörös jutott eszünkbe a tábláról: „Előzni más színű autóval sem szabad!”

Tényleg jót neveltünk. Egy perce sem kerültük el az előzni tilos táblát – piros és fekete autó stilizált képe vörös szegéllyel –, amikor apró, bíbormetál, csajos aszfaltpattanás húzott el mellettünk.

Hogy a Volvo fekete, arról nem tehetek. Akart a fene halottaskocsit venni: az exemé volt, aki a válás után nagylelkűen nekem ajándékozta. Törődtem is én a kocsi színével?! Törődtem ilyesmivel valaha?

– Vicces vagy ijesztő, mindegy, mind egyvalamit sugall – közölte Asha idegesen. – Vedd már észre: a táblák akarnak tőled valamit! Amit jeleznek, megtörténik!

– Ostobaság! – csattantam fel. – Nagyobb hülyeséget nem tudsz kitalálni?! Még hogy megtörténik?! Kapd már össze magad, hé! Föld hívja Ashát! Nem a tündibünci álomvilágodban vagyunk!

– Gondolj már vissza! – emelte fel a hangját ő is. – Ott volt a munkavégzés-tábla, és tényleg láttuk a melóst! Jött az előzni tilos, és elzúgott mellettünk a kis piros kocsi! Aztán jött a mulatóhelyre, részegekre figyelmeztető tábla, és tényleg majdnem átmentünk egy piáson! Minden pont olyan volt, ahogy a táblákra festették!

Kis, fekete emberke ás.

Részeg, négykézláb.

Apró, piros kocsi előz.

Nem, ez nem lehet, őrülség! Véletlen egybeesések, semmi több. Ez itt a való világ, kérem!

Sóhajtottam egy nagyot.

– Asha – kezdtem halkán. – Nézd, kislány! Csak az imént úsztam meg egy halálos gázolást, kicsit kivagyok...

– Pedig a tábla jelezte! – Asha szinte sikoltott. Közelebb hajolt hozzám; szürkés-kék szeme irizált a félelemtől. – A táblák a világ mögötti világba vezetnek!

– Elég! – kiáltottam rá. – Hittérítőnek nem akarsz elmenni, és együtt káromni a szentfizekakkal?! Mondd meg nekem: ha tényleg megtörténik minden, és pont úgy, ahogy a táblák jelzik, ugyan mi a fenéért nincs itt egy fekete busz, kék keretben?!

Nem akadt ideje válaszolni: épp hátraperdült, hogy hideglelősen a mögém kanyarodó buszra meredjen.

Úgy bámultam a visszapillantóban a hatalmas járműre, mint egy háborodott. Nem fekete: sötétszürke volt. Egyre nagyobbra nőtt a tükörben, tehát villámgyorsan a sebváltozóért nyúltam, hogy mielőbb eltűnjek az útjából.

Nekirohantunk a prérenek. Az első zavaros, kihúzatott motorhangtól zúgó másodpercek olyanok voltak, mint egy szürreális álom. Elsuhant mellettünk minden; elmosódó, összefolyó, részletek nélküli filmmé változott a városvég képe, a temető, a fák mögött megbúvó iparvilág, a földek kezdete.

Féltem. Amikor magamhoz tértem, és végre felfogtam, hol vagyunk és hová tartunk, akkor sem nyugtatott meg többé az ezerszer bejárt út ismerős látványa. Titáni, foszlott húsú, penészes zombit véltem látni a nagy fehér nyárfa helyén, pokolbéli szörnyeteg fekete karmait az út menti bozót égne meredő ágain. Az autó utat evett, gyürte-nyelte maga alá a felezővonal fehér aposztrófjait, egyiket a másik után, gyorsan, mohón; Asha a lendülettől az ülésbe süppedve nyöszörgött mellettem, én pedig erőlködve próbáltam emlékezni: mit is mond majd a következő tábla?

Békákat – ugrott be végül, de addigra oda is értünk. Természetesen ismertem régről. Ezen a szakaszon jobbra, kicsit beljebb kis tó rejtőzött a földek között, sűrű nádas öln, és az útfelügyelet kihelyezte a kétéltűekre figyelmeztető táblát, mert az állatok esetleges, tömeges vándorlása valóban súlyos baleseteket okozhatott. De még soha nem találkoztam békákkal az úton.

Mostanáig. Ez alkalommal azonban, mintha csak azt autó megjelenésére vártak volna, szászámra rajzottak az útra mindkét oldalról. Visszakapcsoltam – a motorfék megfogta a kocsit –, de olyan hirtelen történt minden, hogy még így sem tudtam kikerülni őket. Felnyögtem az undortól, amikor az abroncsok közéjük gázoltak. Halk pukkanások sorozata következett, majd egybefüggő, nyálkás zöreje alvázon, ahogy a kerekek felcsapkodták a lábunk alá a széttranszírozott békák belsősegeit. Asha öklendezett, és magam sem álltam távol ettől, de mindez még nem volt elég: az állatok szembefordultak az autóval, és öles ugrásokkal rátámadtak. Dülledt, kifejezéstelen szemek, elhúzott, ajaktalan szájuk jöttek szembe – jelenések, torz arcok egy másik, egy őrült világból –, rücskös bőrfoszlányok, híg, rózsaszín vérral elegyedő inak, izmok kenődtek a szélvédőre.

Asha a Tíz Csapást emlegette csukladozva, míg jómagam az AWD feltalálóit áldottam, midőn a Volvo csúszós, áldatlan útviszonyok között találva magát, automatikusan összerék-meghajtásra kapcsol, és kirúgta magát a kétéltűek tengeréből.

Kettőig sem láttam. Bekapcsoltam az ablaktörlőt, de az csak még jobban szétmaszatozta a dögök maradványait az üvegen. Ablaktisztító folyadékot spricceltem a szélvédőre. A törlőkar gumilapátja alá beszorult egy úszóhátyás láb, és groteszk intetésbe kezdett.

Repültünk. Feljebb kapcsoltam, aztán megint. Igyekeztem nem törődni Asha nyafogásával, és a gyomromban növekvő, lassan pánikká hízó, félelemmel kevert undorral. Görcsösen kapaszkodtam józanabbik énem parancsába: Elmúlt, túl vagy rajta, most már ne idegeskedj, semmi értelme, húzz haza a fenébe, és célozz meg egy autósót! Újszülött, babonás félelmem azonban úgy vetette le a határozott utasítást, mint kigyó a bőrét, és a becsontosodott parancsok száraz felhámjából ki-kivillanva rám sziszegett: Nem lesz ott autósó... nem hazafelé mész, te is tudod!

– Kuss! – mordultam fel. – Egy csomó véletlen egybeesés még nem jelenti, hogy minden megváltozik!

– Hozzám beszélsz egyáltalán? – nyögte Asha kásás hangon.

Összeszorítottam a fogaimat. Bármit inkább, mint hogy megkérdezzem – és pont tőle! –, hogy mi ez, mi történik velünk, mit érzett meg. Az úton előre kell menni, és kész! Az út sosem változik!

Ötödikbe kapcsoltam, holott tudtam, hogy innen nem messze lassítani kell majd, mert hatvanas korlátozás lesz a következő szakaszon.

Hamarosan fel is tűnt előttünk az emelkedővel kombinált, éles kanyart jelző tábla. A környékbeliek Démon-kanyarnak nevezték ezt a helyet. Sokan meghaltak már itt. Nem egy apró fejfa állt a meredek árokpárt különböző pontjain, műanyag koszorúval a nyakában, mécskkel a tövében: baljós, vak órei az út közben átkelők kapujának, akiknek e ponttól nem volt tovább.

Új volt azonban a tábla alatti kis kiegészítő jelzés, amely fekete felhőcskét ábrázolt, srégen festett eső-vonalkákkal.

– Megnyugodhatsz – mosolyogtam megkönnyebbülten a lányra –, itt megtörik a csúnya, gonosz varázslat. Tavasz van, az idő ragyogó, és bár nem látni a fáktól, de az ég kristályti...

Az utolsó szótagot hatalmas mennydörgés nyelte el, miközben átlendültünk a Démon-kanyar elegáns, ám halálos ívén, orral bele a legnagyobb viharba, amit valaha vezetés közben sikerült átélnem.

Asha fojtottan felzokogott.

– Nyugi már, egy kis víz nem lehet rosszabb a békáknál – próbáltam ugratni, és rutinosan harmadikba kapcsoltam. Hát igen: az embert egyszer meg lehet ijeszteni, kétszer is, de harmadszorra már csak sóhajt, visszavált, és nekifut az akadálnak.

Hisztérikusan fel-le csúszkáló, falzettba csapó hangon elmondott mindenféle begyöpsödött, konok dögnek, aki azt sem képes meglátni, ami az orra előtt van.

Ami azt illeti, tényleg nem láttam semmit. Hiába pöccintettem sokadik fokozatra az ablaktörlőt, képtelen volt megbirkózni a szélvédőre zúduló víztömeggel. Az üvegen túl egyetlen összemosódó, szürkészöld pacává vált a külvilág. A villámok fel-fellobbanó ívfénye kápráztatón verődött vissza a széltepte, vizes lombokról, az útról és az ablakon ömlő vízfüggönyről, eszelős, negatív világot rajzolva körénk. A mennydörgés sárkányhördülései összevegyültek a karosszériát püfölő eső folyamatos, örlő zúgásával.

Reméltem, hogy hamarosan kiérünk a sűrűjéből, és így is történt; de addig még eltelt néhány órának tűnő, idegborzoló perc. Megszűntek a megszokott impulzusok, nem láttam, mi van odakint, nem hallottam a motorhangot; Ashát sem, pedig tudtam, hogy folyamatosan mondja a magáét. Fogalmam sem volt,

hol vagyunk és hol az út, és arról sem, mozgásban vagyunk-e még egyáltalán. Az idő lelassult, a villámlás az idegen fényvilágba zárt. A dörgés hangorkánja egyetlen óriási marokká változva össze akarta gyúrni a kocsi. Könnyű volt elképzelni, hogy amikor feltisztul a kép, az már nem a hazavezető út képe lesz.

Mindazonáltal haladtunk: ezt onnan tudtam, hogy a következő dörrenés már érzékelhetően a hátunk mögül jött. Azután a víz egybefüggő dübörgése is szapora kopogássá ritkult. Néhány másodperc múlva kiláttam a szélvédőn.

Nem nyugtatott meg a látvány.

A Démon-kanyaron túl az ismerős táj képe fogadott, és mégsem.

Míg az átéltek sokkja, döbbenetem és félelmem mozdulatlaná búváltak, az autó egészen az alig száz méterre lévő kisállattemetőig gurult. Ott azonban csak a nagy kovácsoltvas kapu állt kopottan, felhólyagzott festéssel; a gondozotként ismert sírhantokat dús fű nőtte be. Odébb a telefontorony megvolt, de pergett róla a rozsdá, mintha hirtelen ötven évet öregedett volna.

Alig két órája, amikor a városba menet elmentem mellettük, még a megszokott arcukat mutatták...

Félrehúzódtam, és kiszálltam a kocsiból.

Az aszfalt a lábam alatt öreg volt és töredezett, a repedésekben gaz nőtt, mintha évek óta nem járt volna rajta semmilyen jármű. Csend ült a tájon, süket csend, melyben madárdal és tücsözkzene sokéves emléke hallgatott.

Előttünk úgy fél kilométernyire jól látszott a híd, amelyen az autópálya futott az út felett. Megkönnyebbülten nyugtáztam az autók, buszok, kamionok látványát... Egy tizedmásodperc erejéig, amíg rá nem jöttem, hogy a gépek nem mozognak.

Régi könyvek, filmek jutottak eszembe a párhuzamos valóságokról. Tényleg egy másik világba tereltek volna a táblák?

A jó öreg svéd acél halkán dorombolt mellettem, a kabinban egy lánnyal, aki vacogott a félelemtől, mert előbb tudta, mint én, hogy lementünk a térképről.

Lehetetlen – gondoltam, mert igazi szellő motozott körülöttem, és a vállamra valódi esőcseppek hullottak. Lehetetlen – egy másik világ nem nézhet úgy ki, mint az, ahonnan jöttünk! Képtelenség, hogy észrevétlen az átmenet, kizárt, hogy vannak helyzetek, amelyekbe az ember maga sem tudja, hogyan keveredett; utak, amelyekről ha nem térsz le, akkor is kisiklanak alólad, és félrevezetnek!

Mit csináljak? Mit lehet ilyenkor tenni?

Visszafordulni?

Megfordultam, és a hátam mögé néztem. Sötét felhő függött a

Démon-kanyar és a fölbe hajló fák felett, szakadt az eső, és dörögött az ég. A túlvilági vihar a fejfa-meteorológusaival.

Tovább, előre?

Egy jól ismert úton, amely azonban szemmel láthatóan évtizedek óta kihalt?

Haza akarok menni. Haza!

Miféle szakadék peremén állok? Mit találnék otthon? Elgazosodott, dudvás szántókat és kerteket, poros, töredezett utcákat, melyeken lélek sem jár? Rozsdás, megvetemedett kerítések, elhagyatott, megroggyant vagy leomlott házakat? Netán mást is? Miféle kitekeredett valóság iszonyata bámulna rám a hályogosra vakult ablakok üvegszemén, vagy sötét kútként ásító ajtók tátott száján át?

Sokan biztosan visszafordultak volna. Én azonban arra gondoltam: mi a biztosíték, hogy ha visszamegyek, ugyanazt találok?

Semmi. Soha, semmi nem lehet ugyanaz.

Az út mellett, a sztráda-híd alatt pirosas folton akadt meg a szemem.

Messze voltunk még, és nem tudhattam biztosan, mégis tudtam... Egy újabb tábla.

Beültem a kocsi, és direktbe kapcsoltam. Meglódult alattunk az aszfalt; úgy folyt az autó alá, mint egy darabka végtelen. Asha csendesesen sírdogált mellettem, a kocsi szűk, jó szagú utasterében pengett a feszültség. Nem érdekelt. Látni akartam a következő táblát.

Amikor odaértünk, újra megállítottam az autót, üresbe löktem a váltót, és behúztam a kéziféket.

Nem lepett meg, hogy ez a tábla nem jelekkel, hanem betűkkel közli, ami ránk vár. Ez állt rajta: border control. Alatta kiegészítő táblácska jelzett meredélyen lepatogó köveket.

Én biztos nem köveznék meg, mondta a részeg, és az emléktől kirázott a hideg... Ahogy a hídon álló elfeledett, kifakult, rozsdá-rágtá gépkocsik látványától is. Mégis kényszerítettem magam, hogy józanul gondolkodjak.

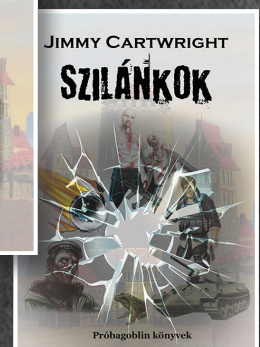
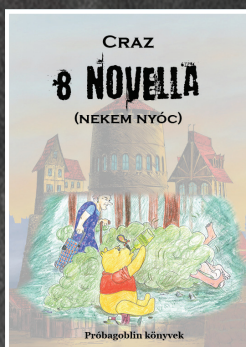
Tehát határ, és sziklaomlás. Itt vagyunk, mindennek a végén. Nem tudjuk, hová vezet ez az út, csak azt, hogy nagyon nehéz lesz. Nincs egyebünk, csak ami útközben ránk ragadt, plusz a döntés: egyenesen előre, neki az ismeretlennek, akár hegyomlásban, földrengésben is – vagy visszafelé.

Jól van.

Ashára néztem. Bátorító mosolyt próbáltam küldeni felé, de csak egy torz vigyorra futotta.

Aztán tövig nyomtam a jobb szélső pedált.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

angyalka 146

Választható életek

Számon kérem apámat,
miért szerette anyámat?
Miért adtak életet,
mit én inkább elvetek?

Azaz vetném, de nem hagyják:
a nagy okosok megmondják,
mit és hogyan élhetek,
érezhetek, nézhetek.

Elém tárják, világos,
életem miért hiányos,
egoista, önző lényem,
ő tart engem rettegésben.

Áldott, jótét szerencse,
életemet megmentve,
mutatják a robot módot,
élhető, de szürke mólót.

Kikötöttem, forgok körbe,
az örvénylő víztükörbe
nem látom meg arcomat,
várom csendes halálomat.

Mortelhun

Csendsüketítő

Sikít a csend, könnyekkel küszködik,
Egy szál virág, egy szál világ
Kormos cigarettafüstbe öltözik.

Szétmar ez a savanyú, sanyarú,
Sorsnak hazudott sorsfoszlány,
Mely borostyánagyarú.

Nagyhatalom, nagy a halom,
Melynek tetején patkánykirály
Vakarózik vad vágyakon.

Oszló kéz nyújt poharat: „szomjazom”.
Rettenve nézem: „töltenék”
Hazudom, hazug ajkakkal bizonygatom:

„Nem vagyok esendő,
A lelke oly büntelen”.
Motyogom, mantrázom,
Könnyezek szüntelen.

Mortelhun

Deres látomás

A héten nem fukarkodtam a magánnyal,
Nagy tállal zabáltam,
S közben két pohár elmúlás is lecsúszott.
Kopott ablakomba halott madár fészkelt,
Egyszer volt gyermekek kacaja követte járdám.

(Angyalok) Agyalok.

Őszülök.
Hófehér dér lepte ón-szürke lelkemet.

Szevasztok!

Emígy köszöntöttem pár sírkő között időző
Rongybábú mosolyú emlékképet.
Ódon fotókon ódon élet.
Az éj leple arcon csap.
S én, mint az öröklét kesernyés matróza,
Könnyezve hajózok messze álmok földjére.
Énekem rekedtes, mint ködben úszó októberi reg-
gel:
Egyszerre színes és megbocsájtó,
Egyszerre színtelen s vádló.
Imám messze száll.

Magányos párok közt fúj a szél:
Jön a tél.

Seth

Reményem napjai

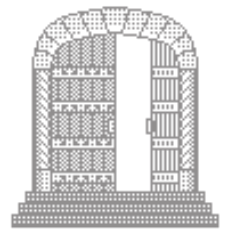
Kövér Hold nevet hunyorgó csillagaira,
Mint a ragyogó ég pásztora,
Büszkén tereli nyáját,
S eközben tücskök ciripelnek
Idekinn a tágas mezőn

Szellő nyaldossa homlokom,
Lágyan simogatja a fáknek lombjait,
S Én a múltam baljós árnyait
Itt hagyom, hogy a messzi távolba
Párologjanak el megfakult,
De már nem fájó emlékeim

Ágról-ágra szaladó holdsugár
Kacéran Rám kacsint: Itt és most
Jönnek majd reményed napjai,
Párosan szép az élet, lesz társad Neked is,
Tartsd nyitva hát szemed, és a holnapod
Örömmel telve lesz, idekinn a tágas mezőn!

Homoergaster

Képregénybörze

2020. október 11., Budapest, KMO

A 2020-as esztendő minden kultúreseményére rányomta a bélyegét a járványhelyzet, nem csupán fizikai, de mentális értelemben is. A képregényes fronton mindjárt az elején elmaradt a tavaszi börze éppúgy, mint a nyári. Próbálták orvosolni egy szerényebb Westend képregényterasszal, ami jó volt, de tényleg szerény. A tűző napon megtartott eseményre persze elmentem, mert nem voltam meggyőződve róla, hogy a szeptemberre áttolt fesztiválra el tudok menni. Így is lett, nem tudtam.

Aztán jött a meglepetés: időnként azért rákerestem a börzére is, és egyszerre azt látom, hogy október 11., KMO Múvelődési Központ, vagyis a jól bejáratott helyszín soron kívül fogadta a rendezvényt. A szervezők előre jelezték, hogy az egészségügyi követelmények miatt egyszerre csak 250 főt tudnak majd beengedni, és mindenkin maszknak kell lennie. El is határoztam, hogy korán indulok, és ennek – a hajnali 3:50-es kelés, hideg, sötét, stb. – meglett a gyümölcse: a második voltam a sorban. Hamarosan a szokásos méretűre és hosszúságúra növekedett a sor. A következő röpké két órában ráérős beszélgetésekkel, és részemről a szünetekben önfeledt vigyorgással múlt az idő.

Az első érdekesség a Star Wars-os maszk volt, amit az előttem álló vett fel, az idő közeledvén. Rögtön megkérdeztem, hogy hol vette. Mondta, hogy a Hungaroringen, de biztos volt benne, hogy a börzén is lesz. Igaza lett, már nekem is van! Fekete alapon sárga betűk... nagyon állat! A pandémia érdekes hozzádeka, hogy a maszk, mint a hétköznapiak immár szerves tartozéka, kulturális jelenséggé kezd válni. Már készülnek egyedi darabok, egyedi üzenettel. Ez szerintem fokozódni fog. A börzén a képregényes maszkok közt már lehetett tobzódni, válogatni. A Star Warsos mellé vettem még Batman-est is.

Nyugodt szívvel hordom, mert a Batman and Darcula három kötetes rettenete az egyik abszolút kedvencem.

A börzén egyébként a szeptemberben a Tisza-parton járt AMD zenekar dobosától vett zenekaros maszkban voltam.

A maszkok mellett persze képregényeket és könyveket is vettem. A Tíz kicsi néger című zseniális Agatha Christie krimi képregény változatát például. Kevesebb volt az eladó, de a kínálat jó volt. Mivel az idénre tervezett rendezvények többsége elmaradt, az újdonságokat megakciózták.

Aki viszont az extrémebb dolgokat kereste, mint én, az meg is találta azokat. Úgy is mondhatnám, „megtalálom számításomat” – Nagy Feró és a Bikini: Matematikus dala. (Az alsó fiókban volt.) Például egy vékony fekete füzetke, ami a Calibrations névre hallgat. Ebben egy nő szuggesztív beszámolóját olvashatjuk egy általa átélt UFO elrablásról. Részletei már régóta megvannak a netről, most már a teljes is, az analóg térben. Az „American vampires” sorozatot nem követem, de lehet, hogy fogom, mert most megvettem belőle egyet. Azért tettem ezt, mert már a borító is sokkolt: mosolygó szovjet űrhajósok, közöttük egy démon. A beltartalom: öldöklés orbitális pályán! Nem piskóta! A komolytalan, sőt elmebeteg kategóriában az U-Comix nevű német sorozat volt a nyerő: primitív, agyhalott, és botrányos... pont jó! A két füzet olyan mennyiségben zúdítja a nézőre a katasztrófákat, hogy szünetet kell benne tartani. A nyáron kezdtem el venni a Sergio Bonelli Editore krimisorozatát, nagyon igényes fekete-fehér történetek. Most folytattam két résszel, nem csalódtam. A fiamnak, aki elfoglalt egyetemistaként nem tudott eljönni, újabb Conan albumot vásároltam, és egy regényt is a kedvenc hőséről. A Korcsmáros Pál életéről szóló könyv igazi csemege, nem csak az életrajzi adatok, hanem a mellékelt vázlatok miatt is. Lenyűgöző anatómiai szkriptek, mozdulatok, és persze a jól ismert humoros figurák. Korcsmáros rajzai egygyé váltak a Rejtői világgal, külön kategóriává-fogalomává.

A több órás nézelődés, beszélgetések a büfében más képregényfanatikusokkal, kávézás, és szendvicsbetolás közben, időnként rajtaütésszerű vásárlás, egy tartalmas, és érdekes vasárnapot eredményezett, amit még a hideges idő sem tudott elrontani. Persze az ember óhatatlanul is szembesül a főváros sötét árnyaival, és a kozmopolita feeling is sokkolja a vidékit. Az őszi börze azonban kihagyhatatlan csemege még így járvány idején is. Örülök, hogy nem hagyottam ki!

Jimmy Cartwright

Túri András Csaba: 1962

Még a nyáron keresett fel András barátom azzal a kérdéssel, hogy befejezte legújabb kisregényét, amiből szeretne néhány nyomtatott példányt, és elkészíteném-e neki, illetve tudok-e egy nyomdát, amelyik elvállalja a nyomtatást. Mit tehettem volna, igent mondtam. :)

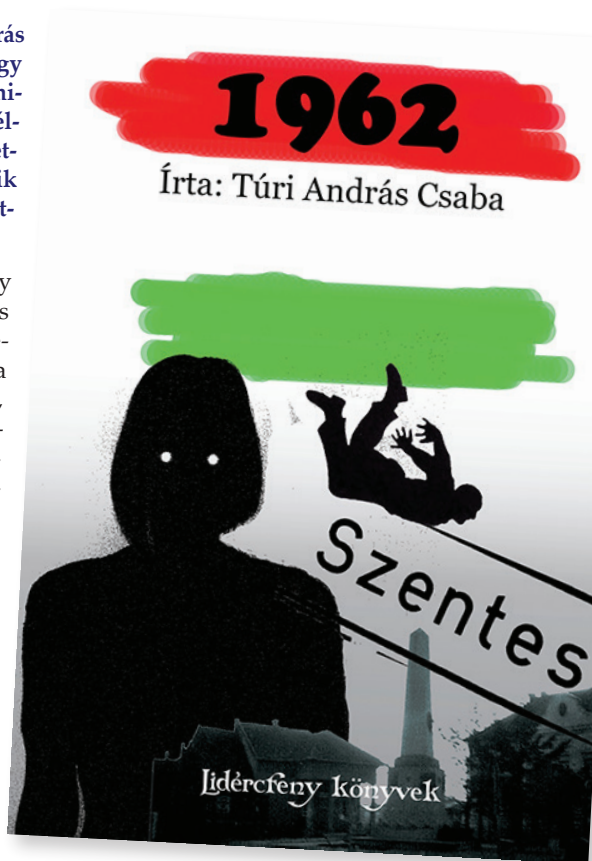
Nyilván első dolgom volt, hogy elolvassam magát a történetet – és közben kijavítsam az általam felfedezett hibákat. Aztán létrehoztam a szerkesztőprogramban a sablont, betördeltem a szöveget, hogy kiderüljön, hány oldal A/5-ös formátumban. Elkészítettem a borítót, az impresszum részt, a tartalomjegyzéket, majd az egészből exportáltam egy PDF-et, amelyet átküldtem Idának és Kapitánynak. A minta mellett feltettem nekik a kérdést – már ismerve a történetet –, hogy szerintük mehet-e ez a könyv a Lidércfény égisze alatt. Én abszolút idevalónak éreztem, de egyrészt kíváncsi voltam a többiek véleményére is, másrészt nyilván egyedül nem dönthettem el. Miután pozitív választ kaptam, átküldtem Idának az alkotásokat, hogy vegye górcső alá, javítson ki minden hibát, amit még talál. A kisregény és a novella kijavítását követően kicseréltem a szerkesztőprogramban a szövegeket, majd, miután így tulajdonképpen kész volt maga a nyers könyv, elkezdtem nyomdát keresni.

Ez a folyamat sajnos most nem volt olyan egyszerű, mint pár éve, hiszen bezárták a szentesi nyomdaüzemet (melynek története az 1870-es évek elejéig nyúlik vissza). Szerencsére egy szakmai berkekben járatosabb ismerősöm eligazított, és végül találtam egy modern technológiával felszerelt nyomdát. Végül pedig András a kezébe vehette fizikai valójában munkájának gyümölcsét. Térjünk is rá magára a kisregényre!

Bár a szerző előzetesen már beszámolt nekem több lidércnyomásos látomásáról, mely hozzájárult a regény megszületéséhez, és elég behatóan ismerem a munkásságát, most sem tudtam előre, tulajdonképpen mire is számíthatok. És mint általában, most is sikerült meglepnie, meghökkenenie, időnként „asztakurvaezdesúlyos” kifakadásokra készíteni azzal, amit „papírra vetett”.

Az időpont 1962, a helyszín Magyarország, egy alföldi kisváros, Szentes, ahol megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Az adott kort az író hatásosan jeleníti meg a főszereplőn keresztül. Bár foglalkozik – a nyomozó személye miatt foglalkoznia kell – az ország akkori politikai berendezkedésével, ez nem nyomja rá bélyegét a történetre. Szemlél, bemutat, korle nyomtatot ad. Ám ennél jóval többet tartalmaz.

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendeztetni meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

A mű főleg szülővárosomban, Szentesen játszódik (ami rögtön kiderül a borítóról), ezért több alkalommal vált számomra elmerengős-mosolygós-nosztalgia vonattá. Hiszen számos személyes élményem van nekem is a Széchenyi Ligetből, a bennem ezzel összekapcsolódó, mellette található úttörőházról, az azóta már betemetett kis csatornáról, a Vecseri-fokról, a Petőfi Szállóról, a Lenin útról, ahol apai nagyszüleim éltek, mely házzal színté átellenben, az út túloldalán volt az egykori Halászcsernye. A regényben megjelenő, a strand területén található (azóta lebontott) étterem egy gyermekkoros, nyolcvanas évek végi nyarat idézett fel: a kéthetes, Ifjúsági és Művelődési Házban tartott számítógépes táborból oda jártunk ebédelni, és aztán fürödhettünk is a délután

folyamán. A vasútállomás épülete pedig azért különleges számomra, mert egy évig MÁV alkalmazott voltam távközlő műszerészként, mialatt naponta láttam, jártam benne. Ugyan a történet a nyolcvanas, kilencvenes éveknél pár évtizeddel korábban játszódik, a személyes élmények okán mégis tökéletesen át tudtam érezni a hangulatot. Ám biztosíthatok mindenkét, aki még sosem járt ezeken a helyeken, illetve még nem élt abban a korban, amit mi már csak kommunizmusnak nevezünk, az olvasás során neki is tökéletesen átérzhető az atmoszféra.

Száz szónak is egy a vége. Bátran ajánlom ezt a kis, akár egy délután alatt kiolvasható kötetet mindazoknak, akik érdeklődnek a kortárs irodalom, a címben megfogalmazott kor, illetve a világágba helyezett misztikum iránt.

A kötet ingyenesen letölthető a <https://konyvek.lidercfeny.hu>-ról PDF és EPUB formátumokban.

Az íróval és szerkesztővel folytatott beszélgetés **meghallgatható YouTube-on**, a Kapitány podcast második adásában.

